ЛИПЕНЬ

ISSN 0132-4462

1986

№14

НЕРЕЗЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Хоч ми й пеньки трухляві,
але зв'язки у нас ще міцні...

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ГОЛОВІ ЧЕРНІГІВСЬКОГО ОБЛВИКОНКОМУ М. В. ГРИШКУ

Моє вам шанування, Михайле Васильовичу, доброго здоров'я!

Дозвольте поцікавитися — чи давно ви були у Прилуках?

Таки давненько.

А я от — щойно звідти. І якщо хочете, можу поділитися враженнями від поїздки.

Почну з того, що за останні дев'ятсот років Прилуки здорово змінилися. Маю на увазі — не з часу мого попереднього перебування там, а з часу, відколи Прилуки стали відомі світові як повноправне місто. Особливо ж погарнішало воно у наш із вами, шановний Михайле Васильовичу, період — буквально протягом якихось двадцяти-тридцяти років. Нові будинки, нові вулиці, нові дороги, нові прилучани і прилучанки, які ростуть, наче гриби у навколишніх лісах...

До речі, про ліси і взагалі — про природу. Вона тут незрівнянна, про що свідчить і сама назва — При-луки. Місто при луках. Місто при річці, при чудовій Удай-річці, при лісах і гаях, при ставках і озерах... А повітря тут завжди було, як запевняють давні літописи і нинішні старожили, просто-таки цілющим, настояним на медових травах. Отак звечора вхопить тебе якась болячка, а вранці виткнеш носа у вікно, тридцять два рази вдихнеш того медового повітря, і на тридцять третій раз — де та хвороба й поділася!

Я теж раннім ранком виткнувся з готельного вікна. Вирішив себе попрофілактувати знаменитим прилуцьким повітрям. Втягнув його щосили раз, втягнув другий, а після третього мене вже приводили до тями Василь Васильович Правдивець і Микола Єгорович Стрекозов — головні санітарні лікарі міста Прилук і Прилуцького району, які проходили повз готель і побачили, як я клюнув носом об підвіконня.

— Що ж це ти, Перче, так необачно поводишся! — сказали вони суворо. — У нас, перш ніж дихати, як мовиться, на повні груди, треба визначити напрям вітру. Якщо дме з боку райсільгоспхімії, — боронь боже робити дихальні вправи!

— Так це правда! — кволо запитав я. — Правда, що у прилучан з'явилися певні проблеми із збереженням рідної природи!

— На жаль, з'явилися, — зітхнули головні санлікарі. — І вже досить давно й саме хімічного спрямування.

— Он воно що, — сказав я. — А мені чомусь здавалося, що лист групи прилучан, із котрим я до вас приїхав, стосується яких-небудь браконьєрів. Ось послухайте, що в тому листі говориться: «Приїдь до нас, дорогий Перче, і ти переконаєшся, що в нас чудова природа, але є і губителі цієї природи...» Виходить, не про браконьєрів мова!..

Отак, вельмишановний Михайле Васильовичу, й дізнався я про те, що за ті ж двадцять-тридцять років інтенсивного поліпшення життя прилучан у культурно-побутовому плані, в іншому плані — екологічному — відбулося не менш активне, вибачте на слові, запаскудження середовища, в якому прилучани живуть і працюють.

І сталося це на очах і при фактичному невтручанні облвиконкому, нині керованого Вами, шановний Михайле Васильовичу.

При цьому, зверніть увагу, я зовсім не піплятимуся до Вас із питаннями, які за ідеєю давно б уже мусили вирішити місцеві прилуцькі організації, хоча — за тією ж ідеєю — було б зовсім непогано, якби й виконком облради не випускав із свого контролюючого поля зору тих самих питань. Кажу про перевантаженість міської каналізаційної мережі, у зв'язку з чим частина стічних вод із насосної станції водоканалу через аварійний колектор без будь-якої дезинфекції та очистки потрапляє просто в чудову, стократ оспівану поетами Удай-річку. Тим же досить активно займаються — не оспівуванням, а забрудненням Удаю — м'ясокомбінат і сирзавод. Аж ніяк не облагороджує річку й зливна каналізація, у кінцевій точці якої відсутній грязе-бензо-масловідстійник, присутність котрого тут у принципі вкрай необхідна. А немає відстійника лише тому, що Прилуцький міськкомунгосп вимагає, щоб спорудив його завод пластмас, адміністрація ж заводу вимагає того самого від міськкомунгоспу. І кінцякраю тим взаємовимогам без елементарного взаєморозуміння — не кажу вже про взаємну відповідальність — усе нема й нема...

Отож із цим — повторю — я до Вас не чіплятимуся, вельмишановний Михайле Васильовичу. Не буду присікуватися і стосовно капостей, які чинить прилучанам Пелюхівський крохмальний завод сусіднього Ічнянського району. Мовби мало їм — прилучанам — своїх забруднювачів, — так той крохмальник підкидає в Удай іще й свої «презенти», та такої концентрації, що скоро — тьху-тьху! — річку вже не оспівувати, а оплакувати доведеться. Якщо, зрозуміло, у крохмальних перетворювачів природи не прокинеться совість. Теж було б, до речі, зовсім непогано, коли б у її пробудженні взяв посильну участь і Чернігівський облвиконком...

Як бачите, шановний Михайле Васильовичу, з дрібницями я до Вас таки не присікуюсь. Бо є у прилучан проблема значно масштабніша, сказати б навіть — глобальніша, якої самотужки вони не тільки не розв'яжуть, а й підступитися до її розв'язання не зможуть.

Маю на увазі тривалий наступ на Прилуки великої хімії, котру тут уособлює і дуже впливово — якщо говорити про конкретний вплив на людей і природу — представляє місцева райсільгоспхімія та її міжрайбаза.

Велика хімія — вона, звісно, благо. Але до неї потрібні і великий розум, і велика обережність. Коли ж із першою (за її наявністю) все гаразд, а останнього явно бракує, то й виходить те, що я відчув на собі і що відчувають уже багато років жителі Прилук.

Їх засипають різноманітним за хімічним складом і дією пилом, їх і їхні будинки, сади, городи, парки і сквери притрушують найрізноманітнішими мінеральними сполуками, через що взимку місто інколи зеленіше, а влітку покривається чимось білосніжним; їх примушують замість безоглядного вдихання свіжих пахощів землі та квітів обережно внюхуватися у складні антиароматичні конструкції, що шурують до міста з хімбази, з-поміж компонентів яких найдошкульнішим є, поза будь-якими сумнівами, аміак...

Тую базу для прийому двадцяти тисяч тонн мінеральних добрив і отрутохімікатів на рік спорудили в місті у 1958 році. Спорудили без найменшого натяку на елементарні наукові обгрунтування, не кажучи вже бодай про мінімальне врахування перспективи. І вже сьогодні тая база приймає не двадцять тисяч, а 130—140 тисяч тонн добрив і отрутохімікатів на рік — усемеро більше, ніж планувалося!

Ну, база, шановний Михайле Васильовичу, — це надто сильно сказано. Кілька годин, узувши гумові чоботи, я бродив цим, без перебільшення, хімічним звалищем, брьохаючись у багнюці, що складається з високоякісних неорганічних сполук і тому ніколи не висихає; забирався на круті міндобривні гори, які височать під відкритим небом, підвладні дії сонця, вітру та дощу; в паніці шарахався від старезних цистерн з аміачною водою, самий вигляд яких наштовхував на песимістичну думку про можливі аварійні витоки (що, до речі, вже й траплялося); бився лобом об якісь балки у темному й примітивно обладнаному складі отрутохімікатів, — і ніде, повірте, ну, ніде абсолютно, шановний Михайле Васильовичу, не помітив чогось такого, чого не можна було б назвати кричущою безгосподарністю і таким же кричущим нехлюйством.

Просто неймовірно, як О Ц Е можна мати у місті і миритися з його існуванням протягом довгих-довгих років! Бо ж рішення про винесення хімбази за місто і спорудження спеціально пристосованих приміщень було прийнято ще років дванадцять тому, проте й досі справа не просунулася ані на крок, а сама база — ані на метр у бік виділеної для неї території.

Як не дивно, але про долю нового будівництва значно більше вболівають прилуцькі міська і районна санстанції, міська і районна прокуратури, міськрада і райвиконком, аніж ті, хто безпосередньо мусить тим будівництвом займатися, — очолювана Віталієм Даниловичем Хоменком райсільгоспхімія та керована Василем Семеновичем Скуловатим облсільгоспхімія. Їх, бачте, не лякають ні прокурорські санкції, ні представлення санстанцій, ні їхні застереження про те, що «в разі невжиття радикальних заходів для припинення забруднення навколишнього середовища буде порушено питання про закриття бази райсільгоспхімії».

Секрет такої стійкості простий: і В. Д. Хоменко, і В. С. Скуловатий пречудово знають, що всі оті застереження — не більш ніж спроби, так би мовити, морального тиску: виробництва ж не зупиниш, тим паче — сільськогосподарського. Вагони з добривами та хімікатами йдуть, поля чекають на них постійно, до того ж — поля аж трьох районів області. Ну, що тут удієш?! Як мовиться, їсти треба всім.

Отож і прохання до Вас, шановний Михайле Васильовичу, як до турботливого керівника області — прискорити спорудження нової хімбази за Прилуками й залізничної вітки до неї і таким чином зробити дві корисні й невідкладні справи: піднести на належний науково-технічний рівень забезпечення колгоспів і радгоспів міндобривами та хімікатами й нарешті припинити багаторічне забруднення Прилук. Район самотужки кількамільйонної будівництва не потягне, немає у нього на це матеріальних і людських ресурсів. Тут повинна сказати своє слово область. У тому числі й на адресу Укрсільгоспхімії, керівники якої втішаються, як бачимо на прилуцькому прикладі, загальним позитивним поступом великої хімії і стараються не помічати того негативного, що вона приносить із собою, якщо до справи підходити за принципом «якось воно буде».

По цій мові, шановний Михайле Васильовичу, бувайте здорові. Сподіваюся, що Ви — знову ж таки як турботливий господар — сприймете болючу проблему своїх земляків-прилучан, як ото кажуть, мов рідну і кровну справу, і вже невдовзі ми з Вами разом виберемо день-другий і відвідаємо Прилуки спеціально для того, щоб із профілактичною метою подихати їх цілющим повітрям.

Уклін Вам од щирого серця
Вашого ПЕРЦЯ.

ПРОСТА ПРОБЛЕМА — СКЛАДНА

ПИТАННЯ — РУБА!

Останнім часом усі почали говорити:

— У нас чимало проблем!

Це прекрасно! Не те прекрасно, що у нас проблеми, а те прекрасно, що уголос перед всім народом тепер про це говоримо. А говоримо — отже, боремося.

Бо й справді, куди не поткнись — усюди проблеми. Я поклав собі відремонтувати квартиру. Фірма по ремонту є, а московського лаку нема. Потім з'явився лак, не стало карнизів. Дістав карнизи, щез дерматин. Найшов через інвалідів дерматин, довелося кинутися в пошуки лінолеуму. Знайшов лінолеум, не виявилося шпалер. Тепер уже маю шпалери, але до них нема спецлаку.

Про будівництво садового будиночка я вже мовчу: є сітки для огорожі — нема стовпчиків. Знайшлися стовпчики, нема їх чим завезти. Знайшов авто, щезли блоки, дістав блоки, катма цегли. Є цегла — нема вагонки. Знайшов дошки, ніде дістати оліфи...

А візьміть автомобіль. У вас нема автомобіля? Вважайте, що ви щаслива людина. Пам'ятайте: автолюбитель буває щасливий тричі. Перший раз, коли купує авто, другий, коли потрапляє в автоаварію і залишається після цього живим, а втретє, коли продає його.

Коли ж ви все-таки придбали автомобіль, то укоротили собі віжиття. Гаража нема, стоянки нема, протеже нема, і шансів ні на гараж, ні на стоянку ніяковісіньких нема.

Коли ж вам захотілося відремонтувати автомашину, то ви тільки тепер дізнаєтесь, що є величезні автосервісні станції, але там ніякого автосервісу теж немає. Там вам у кредит вимотують нерви, а потім вкорочують віку, і після цього ви шукаєте гаражних шабашників, які не вкорочують нічого, але зате видовжують вашого карбованця. І при цьому запевняють вас, що цим самим продовжують вам життя.

Коли у вас все-таки нерви здають, і ви, чи то після будівництва дачі, чи то після автосервісу, хочете потрапити до лікарні, виявляється, що сюди потрапити так само важко, як без вступних переступити поріг вищого учбового закладу. Знайомства нема, місць катма. Взамін є лише рекомендації.

— Краще лежати дома на власному ліжку, ніж лежати на чужому у коридорі, де ти якщо не зовсім захворів, то є гарантія, що захворієш...

Бо там, виявляється, потрібно найняти няню, мати знайомого лікаря і одного наглядача за тим, хто у вас викрадає дуже дефіцитні ліки, які ви дістали через свого знайомого у його знайомого аптекаря, якому він у свою чергу дістав на вашій базі, скажімо, ондатрову шапку по державній ціні.

Проблема у нас викликати майстра. Власне, викликати його майже не проблема, але дочекатися його дома неможливо. Бо коли вам диспетчер каже, що чекайте завтра після обіду, то ви так і знайте, що він завтра після обіду не прийде зовсім. Якщо він прийде наступного дня, то в дверях залишить на клаптику паперу свій автограф і цим самим звинуватить вас у порушенні конвенції, і в тому що ви несерйозна людина, яка тільки голову морочить зайнятим людям.

У вас тоді виникає інша проблема, як вдруге відпроситися з роботи і де гарантія, що той майстер прийде, гляне на вашу електроплиту і не скаже, що у вас перегоріла якась чавунка, якої зараз нема ні в них, ні на складі...

Словом, далі я не продовжуватиму. Бо цей фейлетон, як і проблеми у сфері нашого обслуговування, може тягтися, як всесвіт, до безкінечності. Виникає інша проблема. Чи не пора уже над цим задуматися? Бо як далі так піде, то де ж у нас візьметься те прискорення, інтенсифікація, переорієнтація, коли ми весь час на роботі не про роботу думаємо, а про московський лак, чеські люстри, німецькі карнизи, жигулівські коліщата і час, який би вкрасти від роботи, щоб нарешті, хоч за тиждень, таки піймати того майстра, якого нема, коли ви є, і який є, коли вас нема... От проблема! На перший погляд така проста, а яка ж складна. Невже і її не переборемо? Не вірю... Якщо гуртом узятися... Та якщо... Словом, за громадськістю слово!..

Олег ЧОРНОГУЗ.

Мал. В. САХАЛТУЄВА.

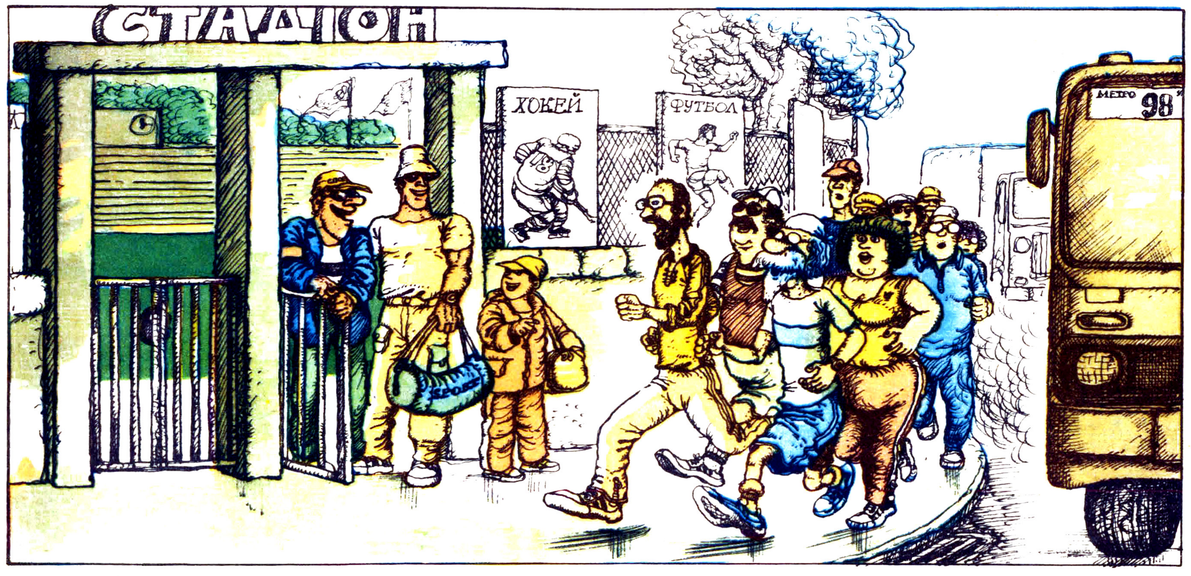

— Дивись, щоб оці пенсіонери сюди не проскочили. Стадіон тільки для справжніх спортсменів!

СУДІТЬ САМІ

КРИМІНАЛЬНИЙ КРОСВОРД

Любителі детективів, певне, звернули увагу на те, що навіть найвигадливіші злочини найчастіше викриваються завдяки... випадку. Звичайно, аналітичний розум слідчого, виняткова свідомість громадськості грають далеко не останню роль в логічному завершенні кримінальних історій. Проте чомусь саме фатальному випадкові, як правило, випадає прискорювати торжество справедливості. Здається, злодій, професійно замітаючи сліди, остаточно втік од неминучого покарання. І тут непередбачені обставини підставляють йому ніжку... Такі вже невблаганні закони детективного жанру.

От і наша кримінальна історія в цьому плані — не виняток. Коли її героїня, Любомира Данилівна Волянська, опинилась у мінському аеропорту і, відчувши полегкість, дозволила собі трохи розслабитись, до неї раптом причепився неголений суб'єкт із не зовсім джентльменською вимогою:

— Дай трояку!

Привертати до себе увагу не входило в плани Любомири Данилівни, тому, можливо, цей інцидент вирішився б мирно, якби не пильність старшини міліції. Старшина тут же зажадав пояснень від нахаби, а той одразу ж почав каятися:

— На пляшку не вистачало!

Зате Любомира Данилівна, на привеликий подив міліціонера, рішуче і категорично спростовувала сам факт вимагання. Мовляв, нічого він у мене не просив, тільки запитав, котра година. Поведінка потерпілої настільки вразила охоронців порядку, що вони вирішили про всяк випадок поцікавитися її анкетними даними, зробивши запит у відповідні служби. І тут виявилось, що потерпіла зовсім не та, за яку себе видає. Жінка, прізвищем якої назвалась Любомира Данилівна, у цей час знаходилась у себе вдома, в рідному сімейному колі, за багато кілометрів од Мінська.

Результатом довготривалих і водночас проникливих бесід слідчих з Волянською стала щиросердна сповідь тридцятичотирьохрічної дами, яка одного чудового ранку попросила ручку і побільше паперу. І навіть звиклі до різних кримінальних див працівники юстиції були приголомшені: мешкаючи під різними прізвищами в різних містах нашої республіки, ця громадянка протягом лише року з гаком учинила 177 крадіжок на суму, що сягає далеко за 10 тисяч карбованців!

Треба віддати належне пам'яті Волянської: всі свої крадіжки вона пам'ятає до деталей. До найменших подробиць відтворює антураж кожного епізоду. І це притому, що всі або майже всі епізоди мали одну цікаву подібність — крадіжки відбувалися в торговельних закладах, причому крала Волянська виключно особисте майно торговельних працівників, а ще точніше — гроші й коштовності.

Свого часу вона мала необережність поцупити майно державне. І за це одержала чотири роки позбавлення волі. Відбувши частину покарання (її звільнили за амністією), Волянська вирішила державного більше не чіпати...

...До кабінету директора київського магазину № 557 «Молоко» впевнено увійшла худорлява жінка і тоном, який нічого доброго не віщував представилася:

— Інструктор райкому партії!

Кинувши на стіл директора Іващенко списаний аркуш паперу, додала:

— Читайте — покупці скаржаться! Ось до чого ми докотилися!

А докотилися, як випливало зі скарги, працівники магазину до того, що торгували несвіжими продуктами.

Іващенко спробувала протестувати, запевняючи, що всі продукти щойно з молокозаводу, та «інструктор» виявилась не з тих, хто вірить на слово. Довелося показувати накладні, вести дискусію про терміни реалізації, знімати проби з продуктів, а продукти — з продажу. Та коли вся ця метушня закінчилась і «інструктор» пішла, пообіцявши на прощання, що все це так їм не минеться, Іващенко не знайшла у своїй сумочці гаманця з грішми та персня. Як потім буде зазначено в протоколі, візит енергійної дами «завдав їй матеріальних збитків на суму 250 карбованців».

Наступного дня та ж сама енергійна дама із не меншою завзятістю завітала до директора магазину № 2317 Київкомісіонторгу. Цього разу вона представилась інструктором міськвиконкому і зажадала пояснень з приводу скарги на погане обслуговування клієнтів та грубість продавців. Директор тут же зібрала всіх працівників магазину, і всі вони мало не хором заприсяглися надалі обслуговувати відвідувачів тільки на відмінно та свято дотримуватись гасла «Покупець — завжди правий!» А після того, як «інструктор» нарешті дала їм спокій, виявилось, що з двох сумочок (у тому числі й сумочки директора) зникло грошей і коштовностей на суму 600 карбованців...

У залежності від обставин Волянська, відвідуючи директорів та завідуючих торговельними закладами, представлялась то інспектором облпрофради, райвиконкому, управління торгівлі, то ревізором торгу, главку, міністерства, то працівником партійних органів, то кореспондентом. І жодного разу (жодного!) їй не запропонували показати посвідчення.

Протягом року вона встигла об'їздити всі обласні центри республіки. Спочатку ретельно готувалася до відвідин чергового «об'єкта». Вивчала його специфіку і писала від імені «ображених, обурених, ошуканих» відвідувачів скаргу. Потім сама ж накладала на неї кілька резолюцій типу «Розібратися і доповісти!», «Перевірити і вжити заходів!», «Винних суворо покарати!» І тільки тоді наважувалась почати операцію.

Та з набуттям досвіду почала діяти експромтом. Маючи в сумочці до двох десятків «типових» скарг, витягала потрібну, актуальну для даного моменту. Особливо влучно, завжди без промаху били ті, де йшлося про грубість продавців, обважування, обрахування. Таку скаргу ніхто не наважувався спростовувати. Навпаки, всі негайно погоджувались, що факти мали місце, і, запопадливо дивлячись у вічі, клятвено заприсягались виправитися, усунути, перебудуватися, негайно вжити заходів. Добре знаючи всі «вузькі місця» торговельного сервісу (Волянська мала вищу торговельно-економічну освіту і досвід роботи в торгівлі), вона могла наче між іншим поставити таке підступне запитання, від якого навіть бувалий торговельний вовк полотнів. А за цим ішло безневинне прохання принести контрольний журнал або книгу скарг, або просто склянку води. Кількох хвилин відсутності власника кабінету було досить, аби вміст його гаманця перекочував до сумочки злодійки.

Як бачимо, технологія злочину була не надто складною, і, мабуть, розслідування цієї справи не завдало б особливих клопотів слідчим, якби не одна непередбачена обставина. Річ у тому, що всі (буквально за кількома винятками) жертви Волянської відмовилися визнати факт крадіжки в них грошей і коштовностей, при цьому поводилися так само рішуче і категорично, як, пам'ятаєте, в мінському аеропорту поводилася сама Волянська, вигороджуючи п'яницю-вимагача. Не часто подібне трапляється в слідчій практиці: злодій стверджує, що він украв, а потерпілий лише здивовано знизує плечима. Мовляв, про що це ви?

І довелося таки довго пововтузитися слідчим, розгадуючи цей кримінальний кросворд. Не було ніяких підстав не вірити Волянській. Надто точні і характерні деталі злочину відтворювала вона, надто правдоподібно описувала місце злочину і портрети потерпілих. Кілька томів справи займають протоколи очних ставок, слідчих експериментів, опиту свідків. Довелося вдаватися навіть до почеркознавчої експертизи, доводячи потерпілим, що записи в контрольних книгах та інших документах зроблені саме рукою Волянської і що твердження деяких торговельних керівників про те, що вони «цю жінку вперше бачать», м'яко кажучи, не відповідають дійсності.

І як пишуть у судових звітах, під натиском невідпорних доказів злочинець... пробачте, потерпілі капітулювали.

— Якщо Волянська стверджує, що вкрала в мене з сумки чотириста п'ятдесят карбованців, напевно, так і було, — нарешті погодилась директор львівського магазину № 64.

А, скажімо, директора одеського магазину «Килими» слідчі потурбували під час її відпустки на морському узбережжі.

— У мене з сумочки вкрали сімсот сімдесят вісім карбованців? Що ви кажете? — щиро здивувалась вона...

Чимало риторичних запитань викликає справа Волянської. Серед них є і таке: як могло статися, що авантюристка вільно собі мандрувала по містах нашої республіки, живучи в цей час не де-небудь, а в кращих готелях під чужими, вкраденими паспортами на прізвища Остапенко, Фадєєвої, Скорової, Горбочук? Неймовірно, але вона не утруднювала себе навіть тим, щоб, приміром, поміняти фото на тому паспорті. А останній паспорт, яким вона найдовше користувалась, був просто недійсний, проте і ця суттєва деталь аніскільки не завдавала їй клопоту.

Та, звичайно, найдивовижніше в оцій історії — незбагненна сором'язливість потерпілих. Це ж треба — ніхто з них (чи майже ніхто) не тільки не заявив про крадіжку, а, як ми з вами переконалися, навпаки, відбивався руками і ногами навіть від подібного припущення.

Та перш ніж сушити собі голову над відповіддю, давайте згадаємо, з чого ми почали нашу розповідь. З розмови про випадковість — чи не так? От у розвитку цієї розмови хочемо розповісти вам, шановні читачі, про одну випадкову зустріч, що відбулася у коридорах Київського міського суду. Коли Волянська у супроводі конвоїрів вийшла із залу судового засідання, назустріч їй, також у супроводі конвоїрів, ішла одна з її жертв — згадана вище директор молочного магазину № 557 Іващенко. Та сама Іващенко, яка вперто не визнавала завданих їй візитом Волянської «збитків на суму 250 карбованців». І ось тепер (іронія долі!) у сусідньому залі відбувається судовий процес: Іващенко звинувачується в тому, що протягом тривалого часу розкрадала державне майно в особливо великих розмірах.

Теж — випадковість? Можливо. Та укупі всі оці випадковості вже свідчать про певну закономірність. А в даному випадку можуть і допомагати заповнити білі клітини цього кримінального кросворда.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

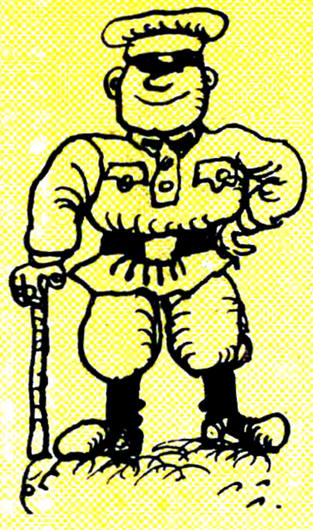

ДУРНЕ ДІЛО

В понеділок біля входу
До великого заводу
Стоїть вахтер на воротях
У начищених чоботях.
А від цеху номер сім
Брукованим шляхом
Мчить Федот на мотоциклі
Швидкокрилим птахом.
Він гукає ще здаля:
— Відчиняй ворота!

— А в колясці що? — вахтер
Питає Федота.
— Бачиш сам, везу пісок.
— А куди?
— У дитсадок!
— А ти часом у піску
Не сховав деталь яку?
Перерив вахтер пісок
Палкою в колясці.
— Дурне діло в тебе, брат.
Коти собі к трясці! —
Відчинив ворота,
Випустив Федота.
У п'ятницю біля входу
До великого заводу
Стоїть вахтер на воротях
У начищених чоботях.
А з заводу мчить Федот.
— Відчиняй ворота!
— Знов пісок везеш? — вахтер
Запитав Федота. —
А ти часом у піску
Не сховав деталь яку?
Перерив увесь пісок
Палкою в колясці.
— Дурне діло твоє, брат!
Коти собі к трясці! —
Відчинив ворота,
Випустив Федота.
Проминув робочий день.
Настала субота.
Прикотила міліція,
Забрала Федота.
Хоч завод був
не секретний,
А простий,
мотоциклетний,
Міліції удалося
Розгадать «секрети»,
Що Федот украв за тиждень
Два мотоциклети...

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

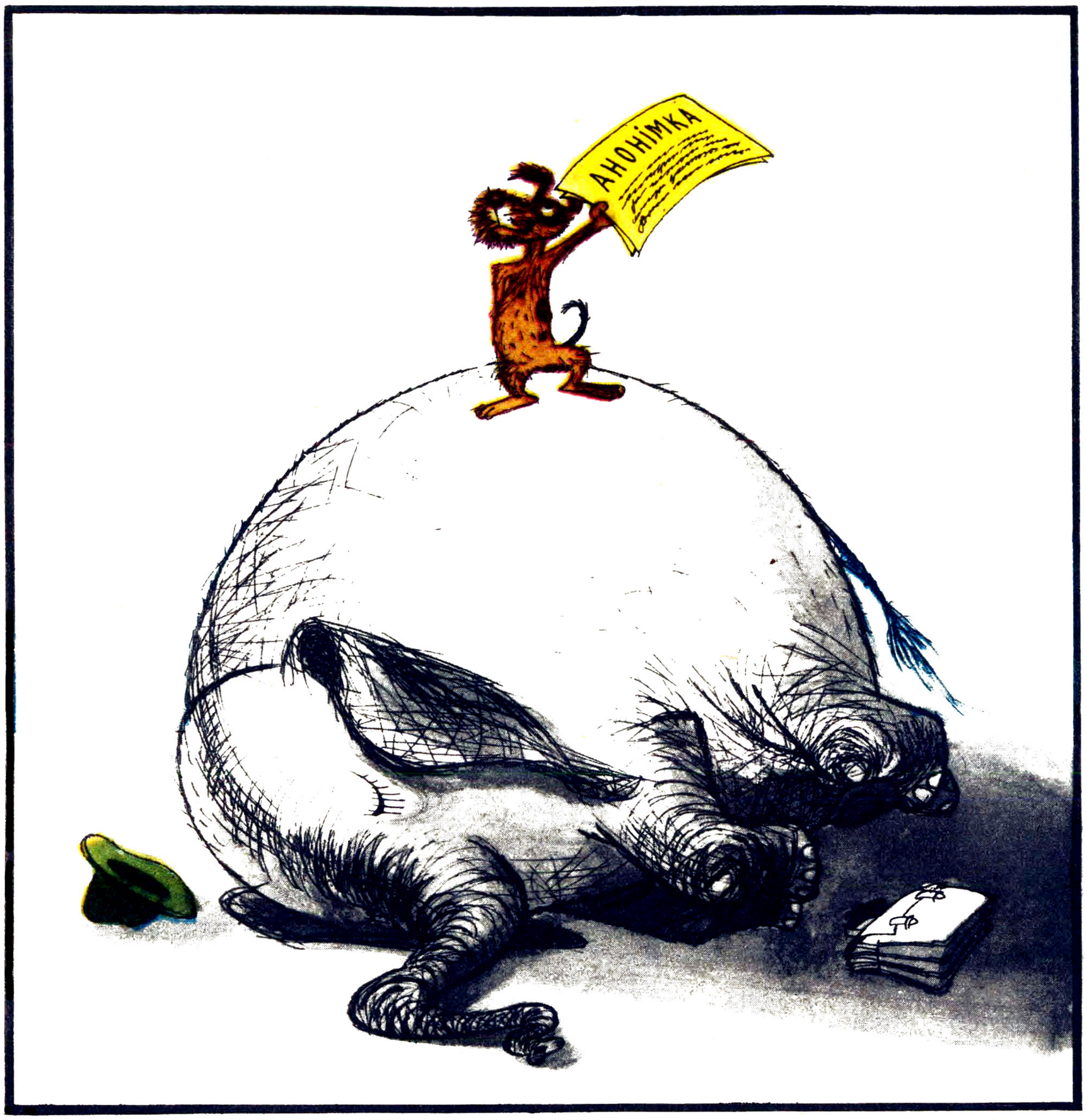

Слон і Моська.

Телеграфне Агентство Перця

ПРИЩЕПЛЮЙМО КОЛЕКТИВІЗМ!

З таким почином виступили працівники енергозбуту м. Балаклії на Харківщині. Вони уміють згуртовувати в один колектив людей, які, на перший погляд, не мають жодного відношення одне до одного.

Так, енергозбутівцям давно не подобалася манера власників гаражів, розташованих по вулиці Котляревського, вносити плату за користування електрикою в індивідуальнім порядку. І вони запропонували автолюбителям створити своєрідний кооператив по внесенню абонементної плати — тобто, гуртом найняти людину, яка із них ту плату збирала б. Коли ж несвідомі автомобілісти від такого комфорту відмовились, енергозбутівці вдались до простого і ефективного засобу: відрізали від їхніх гаражів електропроводку. Після чого обурені автолюбителі нарешті-таки згуртувалися і написали колективного листа до Перця.

ТРАКТОР — НА ГОДИНУ

Як передає наш чернівецький кореспондент, тут у радгоспі «Дзержинський» Сокирянського району місцеві механізатори перейшли на одногодинний робочий день. Річ у тім, що трактор, який повернувся з ремонтно-транспортного підприємства Плужнянського РАПО, де капітально ремонтувався, більше години не витримує — зупиняється. І решту свого робочого часу механізатори його лагодять.

ПОВНИМ ХОДОМ

іде по вулиці Щорса, що у селі Рогозів Бориспільського району, будівництво канатної дороги. Як передає наш київський кореспондент, спорудження її викликано тим, що ця вулиця вже давно перетворилася на драглисте болото. І по ній ні пройти, ні проїхати. Отож тепер люди будуть добиратися до своїх помешкань тільки повітряним шляхом.

ЯКЩО ХОЧЕТЕ «ВОЛГУ»

ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Жителька с. Леськи Г. І. Степаненко, здаючи на приймальний пункт Черкаського райпобуткомбінату пральну машину «Волгу-8», навіть не підозрювала, які там працюють майстри-чудотворці. Переконалася у цьому, коли з ремонту їй, замість «Волги», привезли пральну машину «Таврія». «Так це ж не моя!» — запротестувала Галина Іванівна. «Беріть, що дають!» — спокійно відповіли побутовики.

«Щоб одержати у нас «Волгу-8»,— пояснило кореспондентові ТАП керівництво райпобуткомбінату,— треба здавати на ремонт «Таврію».

ГУМОРЕСКА

Він з'явився просто з стіни. Взяв і зайшов, ніби там були двері. Голова колгоспу не встиг навіть здивуватись, як прибулець розкрив рота і приємним баском відрекомендувався:

— Антей. Прилетів переймати досвід. З Сіріуса.

— Звідки, звідки? — перепитав подивований голова і про всяк випадок скубонув себе за вуса: видіння не зникло.

— З Сіріуса, — повторив гість. — Вирішили обзавестися фермою, а досвіду ніякого. Прочули ось, що всі до вас їдуть, вихваляють. Ну, мене, як молодого, і послали переймати...

— Так би й одразу казали, що за досвідом, — пожвавішав господар. — Крилько — мене. Юхим Антонович.

Він крутнув себе за вуса і натис на якусь кнопку. Зайшла секретарка.

— Ти от що, Галю, — звернувся Крилько. — Розшукай Теребейка, скажеш, по лінії досвіду приїхали.

За якусь мить влетів захеканий Теребейко.

— Викликали?

— Товариш он за досвідом прилетів. Звідки, ви казали? — звернувся до прибульця.

— З Сіріуса.

— Ну й колгосп у вас! — подивувався Теребейко. — Як на мене, то я б перейменував його у «Зорю».

— Ти ж дивись, Петровичу, не давай гостя в обиду, — посміхнувся голова і поплескав прибульця по плечу.

— Ну, Антоновичу, таке подумати... — обурився Теребейко. — Ви ж знаєте, у мене конвейєр, усе за планом...

Пішли. А під вечір влітає Теребейко злий-презлий.

— Ви кого мені, Антоновичу, підсунули? — допитується у голови. — Я його в леваду, на шашлики, до ставків на юшку, до баби Мотрі на варенички з сиром, а він крутить головою, комизиться якогось біса, ферму показуй... На дідька тобі ті авгієві стайні, кажу, краще на пасіку мотнемось, нектарівки в діда Осипа вип'ємо... А він: «Я ж досвід переймати прилетів... По всіх краях тільки й говорено, що про ваш метод. Усі, як один, до вас пруть. Кажуть, ліпше, аніж у вас, ніде в світі досвід не показують. А ви галушки, вареники...» Я його до баби Одарки на деруни, а він: «Мені б на ваші корови глянути. На роботі я...»

— Такого в нас іще не було, — знизав плечима Антонович.

— Я йому так і сказав. Щоб ото пертися за тридев'ять земель на якісь корівники дивитись, то ліпше було й не приїжджати...

— А він?

— Образився, почервонів і як крізь землю провалився. Я туди, сюди — нема. Втік, напевне. І де ви, Антоновичу, такого розкопали?..

— Каже, з Сіріуса прилетів... — знітився голова.

— Яка назва, такий і колгосп, — зневажливо махнув рукою Теребейко. — Мабуть, відсталі вони там, світу не бачили... Подумати тільки, не знати для чого їздять обмінюватись досвідом... Корівники показуй!.. — І осудливо хитаючи головою, подався готувати культурну програму до приїзду чергової делегації.

Сергій ЦЮРИЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Та не звертай уваги, то державне тягнуть!

— Караул! Нашу хату обікрали!!!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Є люди, котрим вічно на щось не вистачає часу. До таких людей належав і голова правління Корецької райспоживспілки П. С. Калязін. А не вистачало йому часу саме на те, щоб навести належний порядок на підприємствах торгівлі, оновити асортимент товарів, посилити контроль за роботою матеріально-відповідальних працівників. Зате пайовики Корецької райспоживспілки все ж таки знайшли час, щоб про цей факт повідомити Перцеві.

Редакція попросила перевірити лист пайовиків Ровенську облспоживспілку. Як повідомив заступник голови її правління І. Г. Романський, П. С. Калязіну справді не вистачало часу, щоб поліпшити роботу підпорядкованої йому організації. Тому з посади голови правління Корецької райспоживспілки його звільнено.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Дитячі звички

Вреднючі бувають хлопці. Ото побачив у когось цікаву річ — і:

— Дай поносити!

І тільки ви свою цяцьку й бачили. Зано́сить!

Або ще:

— Давай мінятися. Я тобі — бузинову пукалку, а ти мені — крем'яхів.

То крем'яхи він у вас, не сумнівайтеся, видурить. Що ж стосується обіцяної пукалки, то — бачили ви її, немов власну потилицю!

А потім маленький Толя виростає у великого Анатолія Івановича, вивчається на інженера, очолює Криворізьке ремонтно-будівельне управління по газифікації і укладає договір з колгоспом імені XXII партз'їзду — отим, що в П'ятихатському районі на Дніпропетровщині. І в тому договорі від імені свого РБУ присягається передані йому колгоспом труби — 700 погонних метрів — заізолювати і укласти на території того ж таки колгоспу. Щоб голубе паливо весело бігло по них прямісінько в газові плити сільських трудівників, полегшуючи їм побутові умови. Усе ясно, як усмішка немовляти.

Але річ у тім, що в Анатолія Івановича Філатова (таке повне ім'я нашого героя) змалку закладена любов до речей. Незалежно від того, свої вони чи чужі. І ото вже коли яка-небудь річ один раз у його руках побуває, — ну, хоч ти вмри, а випустити жаль! Воно, звичайно, виховання і все таке інше... З дитячими звичками, думаєш сам собі, назавжди покінчено. Але нема-нема та й вискочить із темних глибин підсвідомості оте саме... Недоросле, дрібненьковласницьке. І хоч алла кричи!

І що вже тільки не робило колгоспне керівництво: і просило, й молило, й скаржилось! Ви ж подивіться: сам заступник начальника виробничого об'єднання «Дніпропетровськгаз» А. Я. Ушаков усі невідкладні справи відклав і особисто втрутився. Про що й повідомив колгоспові:

«Производственное объединение «Днепропетровскгаз» рассмотрело Ваше письмо и сообщает, что Криворожскому РСУ по газификации поручено возвратить трубы к-зу им. XXII партсъезда».

Здавалось би, чого більше? Аж ні. Не виконав Анатолій Іванович і цього грізного припису. Бо оті 700 метрів погонних міцно вросли в його велелюбне серце, і нема на світі такого хірурга, щоб їх звідти витягнув.

Щось подібне простежується і в стосунках між управлінням «Укркомуншляхбуд» та інститутом «Укрколгосппроект».

П'ять літ тому інститут гаряче взявся виготовити для управління робочі креслення одного з підприємств по обробці каменю габро. Домовилися про ціну, вдарили по руках, підписали угоду. Проектувальники тут же схопились за циркулі та лекала і цілий рік сумлінно виконували замовлення шляхбудівців.

А ті протягом того ж таки року думали, думали та й нарешті додумалися, що ціна проекту їм геть не підходить. Дорого! І додаткової угоди на продовження робіт у 1982 році вони не підписали. А проектанти, природно, тут же згорнули в трубочки недокреслені ватмани і закинули їх на антресолі. Чого ж трудитися вхолосту! Але за вже виконану роботу, згідно з договором, пред'явили рахунок.

Ось тут у шляховиків і прокинувся синдром безвідповідального голубого дитинства. Так їм жаль стало рідних відомчих грошей, що просто хоч ріж! Старший інженер інституту Микола Михайлович Букатий усю свою основну роботу закинув — перетворився на штатного ходака по інстанціях, але вибити зі скупеньких замовників належну інститутові суму так і не зміг.

— Давайте нам один примірник виконаних вами робіт — тоді заплатимо, — закандзюбились ті.

Одержали свій примірник. І — не заплатили...

І що характерно: якщо в першому випадку вищестояща організація хоча б для вигляду запропонувала підлеглим покласти на місце те, що взяли, — то тут зустрічаємося з завидною однодушністю всіх службових інстанцій — від управління і аж до міністерства житлово-комунального господарства: на всі звертання проектантів вони одноголосно... відмовчуються.

А це викорененню шкідливих дитячих звичок, за свідченнями людей тямущих, аж ніяк не сприяє.

Вас. ШУКАЙЛО.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Той, хто постійно ловить гав, курчат восени не лічить.*
● *Гарний лікар лікує так, що від нього не хочеться іти.*

● *Вважав, що риби вижили під час всесвітнього потопу тільки тому, що вміли мовчати.*

● *Нерідко той, кому в одне вухо влітає, а в друге вилітає, вважає себе зайнятим по вуха.*

● *Нелегко угнатися за життям, якщо воно проходить мимо.*

● *Крик душі самими вухами не почути.*

● *Часом чим більше знаєш, тим менше бажаючих знати тебе.*

● *Ішов до цілі задки.*

● *Якщо щастя не в грошах, то воно безцінне.*

Леонід СУХОРУКОВ.

● *Одні живуть приспівуючи, інші — підспівуючи.*

● *Нерідко, щоб бути на голову вище когось, досить її підняти.*

● *Задавав би тон, але не дозволяв внутрішній голос.*

Йосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Оце після того, як я слухав «Голос Америки».

ОГЛЯДИНИ

ГУМОРЕСКА

— Грицю, пора тобі знайомитися з моїми батьками, — вирішила одного дня Клава. — Ти повинен справити на них яскраве враження, бо, на жаль, мої старі, здається, сплять і уві сні бачать видатного зятя. Треба їх потішити. Скажеш, що ти працюєш старшим помічником капітана далекого плавання. І не заперечуй! Нехай краще згодом узнають правду, а то можуть з нас трохи воду поварити. Можеш, ніби між іншим, докинути, буцім прадід твій — потомственний дворянин, але, як людина освічена, злився з народом і боровся з ним проти самодержавства. Протримайся годину, поки вони згоду дадуть...

За чаєм Клавині батьки розглядали мене з надзвичайним інтересом і уважно слухали мою біографію.

— Те-ек-с, — бадьоро почав я, — працюю старшим помічником капітана далекого плавання. — Клава при цих словах схвально посміхнулась. — Точніше — найстаршим, — підвищив себе я. — Таким найстаршим, що коли хтонебудь приходить на корабель, то питає не капітана, а мене. Ходимо ми далеко-предалеко, в ті моря та океани, де увесь час шторми та урагани. І такі шторми, що капітана нерідко «закачує», штурмана «закачує», рульового «закачує», всіх «закачує», а мені — хоч би хни! Бувало таке, що я за всіх справлявся: в одній руці компас, в іншій — каструля (бо й кока «закачало»), ліва нога на штурвалі, а правою радирую в порт, що, мовляв, не хвилюйтесь, усе на борту гаразд...

Клава боляче наступила мені на ногу.

— Ага, — переключився я, — між іншим, мої предки були дворянами, особливо прадід. Але дворянами передовими. Вони боролися проти самодержавства і, кінець-кінцем, злилися з народом. У мене на згадку про них колекція старовинної зброї збереглася — від кинджала до невеличкої мортири.

— Грицю! — підскочила Клава. Її батьки захвилювалися.

— Що — Грицю?! — не витерпів я. — Хочете мати видатного зятя — так слухайте. Я, окрім цього, без п'яти хвилин кінозірка: в шістьох фільмах одночасно знімаюся. Жінки гронами на мені виснуть. На самі аліменти півтисячі в місяць спливає, отож доводиться у м'ясному відділі гастроному підробляти...

Бачу — Клава ледь не плаче. Шкода її стало.

— Вибачте, — кажу, підводячись, — пожартував я. Ніякий я не старший помічник дворянської крові, а звичайнісінький фрезерувальник. Так що...

— Я тебе відразу пізнав, — мало не силоміць усадив мене на місце майбутній тесть. — Третій портрет зліва у верхньому ряду на Дощці пошани — це ж твій? Твій. Я, між іншим, теж фрезерувальник. Так що допивай чай і пішли покажу мою колекцію інструментів.

Едуард УГУЛАВА.
м. Севастополь.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— А останні його слова були: передай хлопцям, що пити шкідливо!..

НАШ ВЕСЕЛИЙ ВЕРНІСАЖ

ОТАК ВОНИ І МАЛЮЮТЬ!

У славнім краю шахтарськім уміють і вугіль рубати, і весело та дотепно сміятися й жартувати. Отож, як завжди, весною, у теплім ласкавім квітні, коли сміються охоче і молоді, і літні, у обласному Будинку працівників культури вивішуються колючі, веселі карикатури художників-журналістів, не тільки в Донецьку знаних, а навіть на міжнародні солідні виставки званих. З них дехто був частенько в моєму гостинніім домі, і їх імена, звичайно, усім вам давно відомі. Ага! Так оце ж у квітні, гуляючи по Донецьку, забрів я й собі оглянуть ту виставку молодецьку. Було там чимало люду, було там чимало сміху і я, признаюсь вам щиро, одержав велику втіху. І випросив наостанок в художників тих завзятих малюнків отих разочок, аби і вам показати. Отож собі розглядайте, милуйтеся та дивіться, а їх авторам побажайте, хай завше їм здоровиться. Аби малювали сміло, дошкульно і викривально, а ми їм всміхатись будем і тепло, й щиро, й вітально!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

Мал. Б. ВИНОКУРОВА

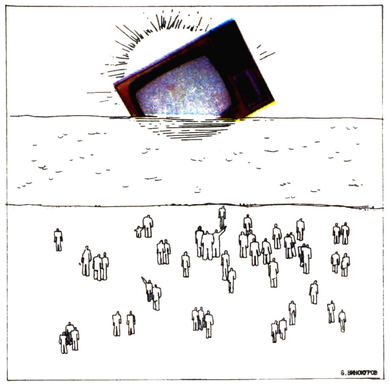

Без слів.

Мал. Б. ВИНОКУРОВА

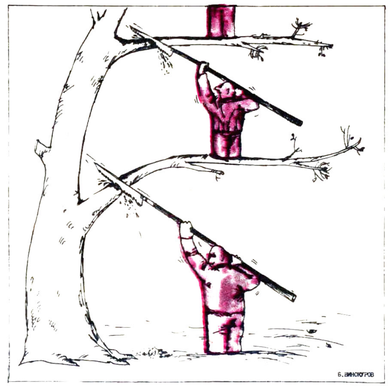

Без слів.

Мал. М. КАПУСТИ

Хто кого!

Мал. М. КАПУСТИ

Мал. М. БОЧАРОВА

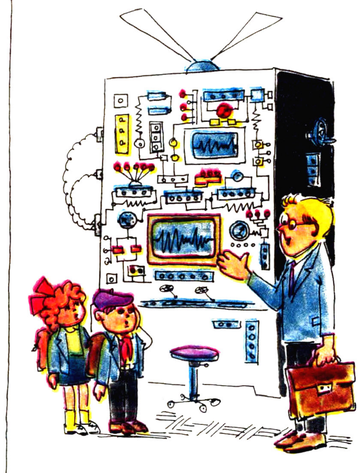

— Діточки, почнемо з найпростішого...

ВТК Перця

Неусвідомлене щастя

Перевіряючий з дещо знудьгованим виглядом переступив поріг квартири й індиферентно запитав:

— Ну, що тут у вас? На що скаржитесь?

— Ой, та я ж писала! Як переїхали в нову квартиру, так рукави й засукали. Я й не проти, щоб якось підмарафетити, своя ж домівка, але таке!.. Дивіться, тут була тріщина на всю стіну...

— Е-е-е, не бачили ви ще тріщин. Це так, подряпинка... Он у Куралехівці Полтавського району шефи з Полтавського турбомеханічного заводу збудували котедж... Там серед зими тріснуло. Та так, що фронтон відпав. А вам просто гріх скаржитись!

Перевіряючий незадоволено озирнувся.

— Оце й усе? І ви затіяли писанину?

— Та ні, — зніяковіла хазяйка. — Веранда була неутеплена. Довелося самим...

— Ви що, насміхаєтесь? — наїжачився перевіряючий. — Трохи не утеплили, так ви вже й бучу здіймаєте! Це легко зробити самому. Он люди в обласному центрі мерзнуть, як цуцики, а зарадити нічим не можуть. Спробуй, перероби крупнопанельний висотний будинок, в якого погано гідроізольовані стики. Пожили б ви у будинках 34/24, 32, 24, 22, 14, 10 по вулиці Героїв Сталінграда. В сотні квартир під час дощу натікає вода, а на стінах наростає паморозь. І нічого, люди терплять, гартуються...

Хазяйка була присоромлена, але здаватися, видно, не хотіла.

— А стеля, подивіться на стелю! Невдовзі після того, як заселили, почала опадати штукатурка. Сусіди в своїй половині вже все перештукатурили, а тепер ми збираємось... Бо скаржились, скаржились, а толку немає.

— І багато писали? — діловито запитав перевіряючий.

— Та... раз у Полтаву і раз у Київ...

— Оце й усе? І ви стомились?! Та ви не знаєте, що таке скаржитись! Он житлово-експлуатаційна дільниця № 11 тільки цього року написала дирекції Полтавського домобудівного комбінату більше десятка листів. І не одержала жодної відповіді. Хоча, я вам казав, у квартирах тече, підлоги порозсихалися, стіни промерзають...

Скаржниця, схоже, почала усвідомлювати безпідставність своїх претензій. Але ще не втратила надії, що справить на перевіряючого враження солідно потерпаючої людини:

— Але ж ми вже три роки отак мучимося... Ремонт зробили власним коштом... У нас навіть паркана немає! Завезли колись штахетник, та так і стоїть.

— І вам не соромно? — докірливо проказав перевіряючий. Але, бачачи каяття скаржниці, пом'якшив тон. — Три роки... Не смішіть! Це дитяча претензія. Он пенсіонер Новиков сім років скаржиться, що руйнується 12-квартирний будинок, в якому він мешкає, по вулиці Пушкіна, 38-а. Щороку йому обіцяють, що все буде гаразд: дах підлатають, відмостку підновлять, сантехніку поміняють... Хто тільки не обіцяв: і житлово-експлуатаційне об'єднання Октябрського району Полтави, і міськвиконком, і обласна рада профспілок... А опади, як кажуть, і нині там — затікають крізь дірявий дах в горішні квартири, заливають через розтовчену відмостку підвали, коротше, прискореними темпами руйнують житловий фонд. І де? В центрі Полтави! А ви хочете, щоб вам — майже на кордоні області — як вродилось: будівельні недоробки ліквідували, за завдані клопоти вибачились і приязно потиснули руку. Це навіть нескромно з вашого боку! До того ж, порівняйте своє становище і становище якогось пенсіонера. Ви молода, квітуча жінка. Ви могли б дожити до ремонту. А от пенсіонер... Розумієте?

— Звичайно.

— А уявіть його розчарування, коли щоосені він усвідомлює: й цього року ремонту не буде.

— Ой, правда ваша. Тут самі якось потихеньку, а вже, дивіться, на щось порядне й схоже...

— Так чого було скаржитися? — зітхнув перевіряючий. — Ех, не розуміємо ми інколи, в чому наше щастя, смаленого вовка не бачили...

— Що не бачили, то не бачили. Як подумаю, що могла опинитися в такій квартирі, як ви оце говорили, так мороз по спині... Добре, що наше підприємство так гарно будує. Тільки й клопоту, що стелю та стіни поремонтували і веранди утеплили. А жити можна й без паркана. Правда? Вибачте, що потурбувала. Це я через незнання будівельної специфіки, через темноту свою...

— Нічого, з ким не трапляється. Ну, бувайте здорові! Живіть тихенько і хваліть долю, що хоч така квартира дісталась... Не інша. Розумієте?

— Розумію, розумію! І ще раз звиняйте, що потурбувала...

* * *

Наприкінці автор хоче попередити, що це не стенограма. Розмову, яка відбулася між мешканцями двоквартирного житлового будинку, спорудженого для своїх працівників Юсківецьким хлібоприймальним підприємством, що в Лохвицькому районі, і перевіряючим із Полтави, він — автор — відтворив на власний ризик. Але за точність фактів, що ілюструють якість житлового будівництва в області, він може поручитись.

П. СТОРОЖЕНКО.

Полтавська область.

Мал. А. БОРДУНІСА

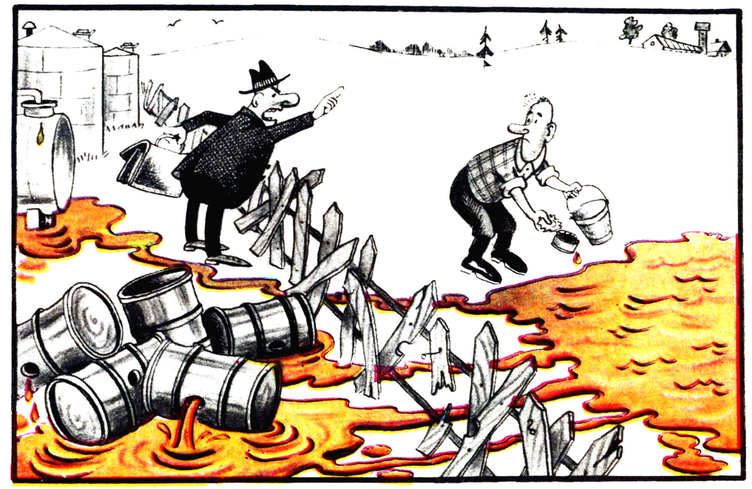

— Ти чого на громадське добро зазіхаєш?!

ІЗ СЛОВАЦЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

Сусід, запеклий уболівальник, каже сусідові:

— Подружня зрада — це, Імро, всеї'но, якби палкий прихильник братіславського «Слована» скрутної хвилини почав уболівати, скажімо, за «Інтер»!

* * *

— Моя дружина з близнюків.

— І ти жодного разу їх не сплутав?

— Ні-і-і. Її брат носить бороду...

* * *

— Моя дружина часто розмовляє сама з собою.

— І моя теж, але, бідолаха, навіть того й не підозрює...

— Як це?

— Вона гадає, що я її слухаю.

* * *

Актор вихваляється знайомим:

— Коли увійду в роль, переді мною зникає сцена, дійові особи, глядачі...

— Гадаю, до глядачів ви не маєте претензій? — всміхнувсь один із слухачів.

* * *

— Ці гриби напрочуд смачні! Де ви роздобули рецепт, пані сусідко?

— Нещодавно вичитала в одному детективі про отруєння...

* * *

— Ти мала б народитись чоловіком, — скінчив подружню дискусію пан Бубла.

А дружина йому у відповідь:

— І ти також любий!

Зі словацької переклав Анатолій ГУЦЬ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Дядечку, а макулатура у вас є?

Вісті з того світу

ТЕАТРАЛЬНІ НОВИНИ

«Селянська трилогія для великої рогатої худоби» — така назва нового спектаклю, поставленого на одній новаторській сцені Парижа.

Дійовими особами та виконавцями були: дванадцять овець, одна свиня, одна корова, один кінь і три актори.

Найбільше оплесків випало на долю свині Бібі.

ЗАПОРУКА ЧИСТОТИ

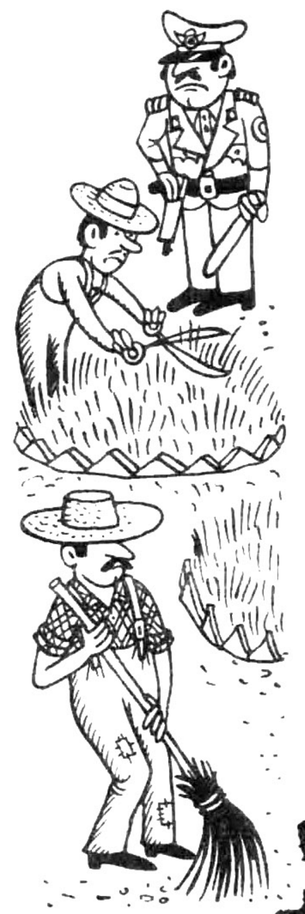

За темпами зростання безробіття Чілі успішно вибивається в число передовиків.

Це, звичайно, не те, чим можна перед світом хвалитися. Отож, аби в чужих очах пристойніший вигляд мати, піночетівський режим вдався до так званої «програми мінімальної зайнятості». Згідно з нею 392 тисячам чілійських безробітних знайшлася робота: вони підмітають вулиці та стрижуть газони в кварталах багатіїв, одержуючи за це, як на наші гроші, десь так по 3—4 карбованці з копійками на тиждень.

Повідомляючи про це, англійський тижневик «Обсервер» зауважує, що, коли стільки люду слідкує за чистотою на вулицях і в громадських місцях, то не дивно: деякі райони Сантьяго мають вигляд дуже доглянутих.

Є НАДІЯ!..

Безробіття в Ізраїлі нестримно та прудко лізе вгору. А от вартість шекеля — грошової ізраїльської одиниці — іще нестримніше та прудкіше вниз повзе. І саме ця друга обставина дає підставу припустити, що із часом якійсь частині ізраїльських безробітних пощастить із роботою.

Штука, бачите, в тім, що вести розрахунки в шекелях поштою стало уже не з руки — невигідно це та й ненадійно: за час, поки якась там сума мандрує в отакий спосіб до адресата, вартість чека стає значно скромнішою. Спричиняється до цього не млявість пошти, а та прудкість, із якою шекель знецінюється. Тому-то при розрахунках у шекелях користуються кур'єрами.

Отож, якщо й далі так ітиме, то може статися, що тих кур'єрів знадобиться більше. Либонь, є надія, що комусь із безробітних пофортунить десь кур'єром прилаштуватися.

До того ж іще одна можливість, якщо й не постійної роботи, то бодай підробітку, вимальовується — допомагати декому ті шекелі на базар носити. Не для покупок, а якраз — навпаки: як свідчать очевидці, на ринках старого Єрусалима шекелі іноді продаються цілими кошелями, бо їх вартість уже нижча од вартості металу, з якого вони одштамповані.

ЦІННИЙ ПРИЗ

Конкурс на «королеву краси», проведений в іспанському місті Севільї, — подія, здавалося б, суто місцевого масштабу. А от набула розголосу навіть поза межами Іспанії. І то не завдяки бучній та гучній рекламі, як це робиться в Америці, та й не завдяки якимось особливим достоїнствам «королеви». Ні, роль у цьому зіграв приз: переможниці конкурсу було обіцяно роботу.

Коли зважити, що в Іспанії, як у зв'язку з цим повідомило агентство Рейтер, 20 процентів працездатного населення країни становлять безробітні, то приз цей і справді можна вважати за королівський привілей.

УТОЧНИЛИ...

Описуючи дипломатичний сніданок, даний французьким міністром закордонних справ, авторитетніша газета Сполучених Штатів Америки «Нью-Йорк таймс», не покладаючись, очевидно, на обізнаність своїх читачів, вважала за необхідне уточнити: «Хоча прізвище куховара було Маркс, він не має нічого спільного з тим знаменитим росіянином, у якого було таке саме прізвище».

Інформація, звичайно, цікава. Зокрема — як свідчення виняткової ерудиції її автора, а також і тих, хто те писання до друку благословив.

ЧУДЕСА РЕКЛАМИ

У формуванні смаків та уподобань на Заході поважну роль відіграє реклама. Задурманений нею покупець кидається й на товар, від якого нерідко користь буває тільки тим, хто цей товар збуває.

Щоб відучити людей неуважно сприймати на віру вміщувані у пресі рекламні об'яви, норвезький Комітет захисту покупців від шахраїв вмістив у газетах таке оголошення: «Луріум 30 ікс, чудові американські ліки. Повертають лисим волосся, виліковують більшість хвороб і зменшують витрати вашим автомобілем бензину на 15—20 процентів».

Хоча у цьому оголошенні була ще й засторога — не вірити всіляким шахраям, триста осіб виявили бажання негайно купити ці «чудодійні ліки».

МОЖЕТЕ БУТИ СПОКІЙНІ

У парашутному відділі одного із швейцарських спортивних магазинів висить таке рекламне оголошення-запевнення: «Якщо придбаний вами у нашому магазині парашут не розкриється, ви можете його обміняти на новий у будь-який час».

Сльоза Мельпомени і галіфе Попандопуло

Сорочинці уже десь років сто з гаком славляться своїм ярмарком. Правда, до цієї популярності свого часу приклав руку Гоголь. Саме від нього широка читацька аудиторія узнала, який багатий асортимент товарів пропонувався покупцям: полтавські галушки, коржі з маком, цебра, горщики, дьоготь, коні, воли, свині і так далі, і тому подібне.

Але дозволимо собі сміливість стверджувати, що на Сорочинському ярмарку ніколи не було і нині немає того, чим досить жваво торгують на Ровенщині. А торгують тут вогнищами культури.

Започаткували цей вид торгівлі у селі Великі Межирічі Корецького району. Одного дня тут зникло приміщення Будинку культури і бібліотеки. Вибачте за неоригінальне порівняння, але їх справді ніби корова язиком злизала. Учора ще воно, приміщення, стояло, а на ранок щезло.

Після вивчення цього унікального і загадкового явища стало ясно, що корова тут ні при чому. Просто місцеві сільрада і колгосп «Прогрес», не обтяжуючи себе зайвими клопотами з ремонтом, визнали їх аварійними і... продали на дрова. З великої купи цегли, шлаку і сухих полін покупці з місцевих жителів спорудили дві ошатні індивідуальні оселі та кілька, вибачте, хлівів.

Нещодавно в цьому селі зник і кінотеатр «Зірка». Погас, так би мовити, на великомежиріцькому небосхилі останній блиск культурного дозвілля. Як пояснив популярно голова Корецького райвиконкому Б. Данилюк, «у зв'язку з тим, що новий Будинок культури споруджуватиметься на місці кінотеатру, то було прийнято рішення про його знесення...»

Тут якраз доречно зазначити, що,

якби кожна обіцянка про спорудження нового великомежиріцького Будинку культури матеріалізувалася хоч би в тисячу цеглин, то цегли могло б вистачити на втілення у життя планів культурного будівництва усього району. А поки що місцевим жителям рекомендовано задовольняти свої духовні запити у клубі сусіднього села Дивень. А бібліотека перебуває в приймах у приміщенні сільської Ради.

Більш детального розгляду вимагає процес продажу Будинку культури селища Степань Сарненського району, оскільки покупцями виступали не індивідуальні забудовники, а офіційні особи.

До голови місцевого колгоспу Миколи Івановича Якимця, заклопотаного проблемою підвищення продуктивності великої рогатої худоби, завітали головний лікар місцевого санаторію «Горинь» Анатолій Іванович Чемерис, представник Прикарпатської територіальної ради по управлінню курортами профспілок Іван Михайлович Варивода і голова Степанської селищної Ради Василь Семенович Дікал. Останній узяв на себе роль посередника.

— Чи не продасте нам оту хижу, що посеред села стоїть? — запитав Миколу Івановича головлікар санаторію.

— То не хижа, — образився голова, — а вогнище культури. Щоправда, воно вже чверть віку не ремонтувалося, але ще гріє. У ньому навіть якісь драмгуртки функціонують.

— Все одно — барахло, — за всіма правилами ярмаркового торгу обпаплюжили товар покупці.

— Не подобається — не беріть, — згідно з тими ж правилами відповів Микола Іванович. — Мені той клуб за плечима не носити, і їсти він не просить. Нехай стоїть.

— Не по-господарському, — дорікнув йому представник територіальної ради. — Вам у руки свіжа копійка сама проситься, а ви відбрикуєтеся.

— Так у нас же там повно різного реквізиту, — продовжував розхвалювати товар голова. — Гітари, духовий оркестр, костюми учасників художньої самодіяльності: галіфе Попандопуло, батіг Стецька, чоботи Борулі. А ще — статуетка Мельпомени — богині-театралки...

— За вісімдесят дев'ять віддаєте? — обірвав перелік представник територіальної ради.

— Карбованців? — уточнив голова колгоспу.

— Тисяч карбованців!

— Віддаю, звичайно ж, віддаю, — заметушився Микола Іванович. — Забирайте його разом з Мельпоменою і штаньми Попандопуло.

— Миколо Івановичу, — втрутився голова місцевої селищної Ради Дікал, — не вельми розкидайтесь музінструментами і штаньми Попандопуло, бо все те перебуває на балансі селищної Ради. А Мельпомену можете віддати.

Розповідають, що, коли гіпсову Мельпомену виносили з колишнього клубу, на очах у неї виступили сльози. Але вони не розчулили голову колгоспу.

— Нема чого рюмсати, — мовив він. — Яка різниця, чиїм клуб буде — колгоспним чи курортним. Зате його відремонтують.

Особисто я не поділяю оптимізму голови колгоспу. За деякими даними, проданому вогнищу культури навряд чи пощастить спалахнути з новою силою, оскільки його також «заплановано» перепродати на дрова, а на цьому місці спорудити спальний корпус санаторію. А чому б і не продати, якщо попит є і якщо це відповідає традиції?

Подейкують, ніби, почувши про неї, уже й сарненські залізничники прицінюються до районного Будинку культури. Розташований у економічно вигідній позиції біля колій, він міг би слугувати зразковим складом для зберігання мінеральних добрив або бочкотари.

Питаєте, чи ніхто не зазіхає на приміщення обласного музично-драматичного театру? Ні, воно не продається. Потрібен же пристойний зал, де можна було б зібратися і обговорити важливі питання поліпшення культурного дозвілля сільських трудівників.

Є. ШЕПІТЬКО.

Ровенська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як у багатоденне відрядження, їхали приватні забудовники на Олексіївський завод будівельних матеріалів, що на Одещині. Бо, щоб отримати каміння під фундамент, клієнтам доводилося простоювати тут не тільки днями, а й ночами, аби не прогавити власної черги. Правда, черга перед воротьми заводу була суто умовною. Адже ніхто з працівників цього підприємства контролю за нею не здійснював. Отож і доводилося людям та автотранспорту простоювати тут мало не тижнями. Аж поки не набридло замовникам дивитися на це явне неподобство. І тоді вирішили вони звернутися до Перця.

Як повідомив редакції генеральний директор об'єднання «Одесабудматеріали» О. В. Демченко, нині на Олексіївському заводі будівельних матеріалів наведено порядок. За погану організацію обслуговування населення та інші виробничі порушення начальника відділу постачання та збуту заводу т. Плавко з посади звільнено.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

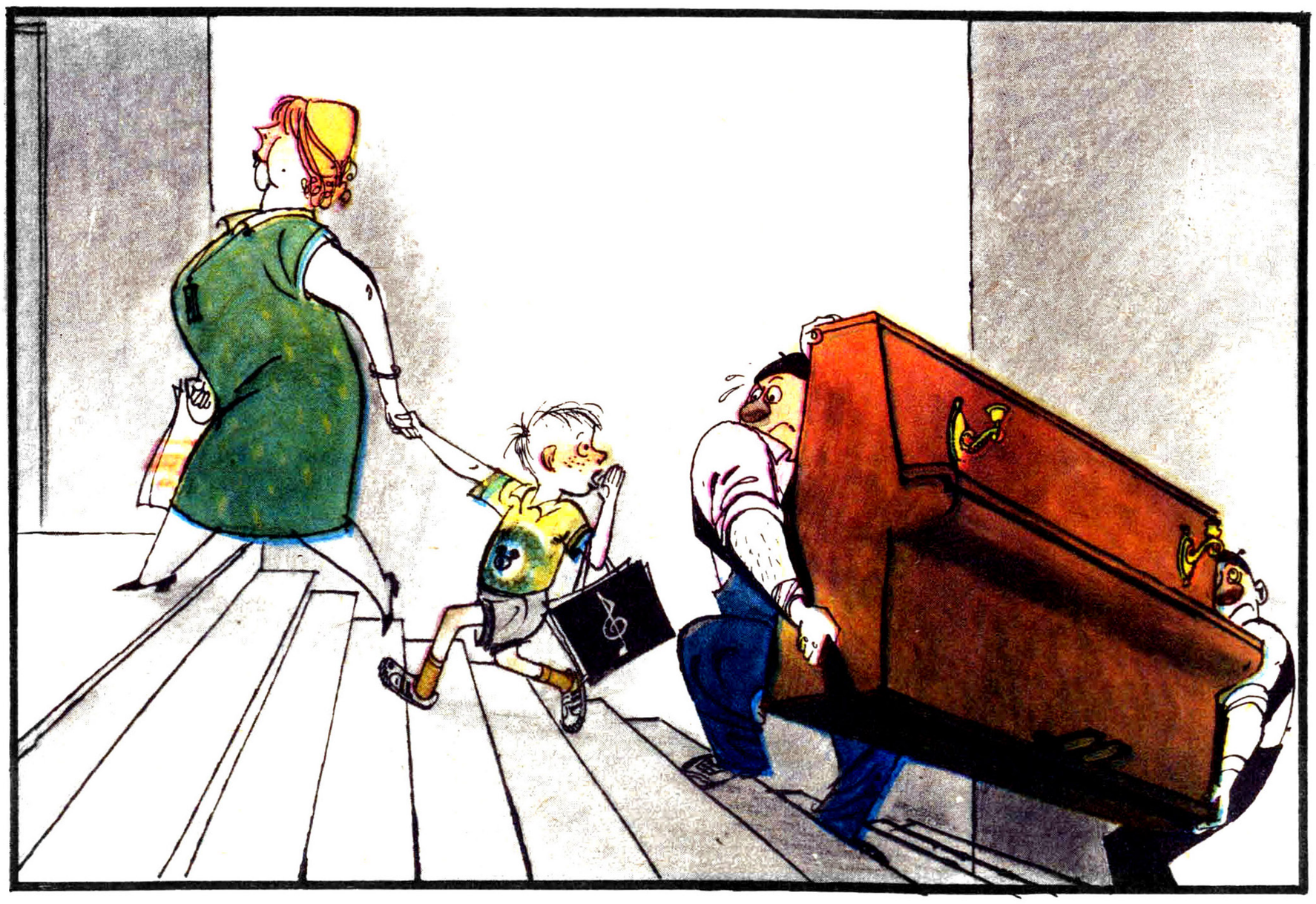

— А ви б не могли його ненароком упустити?

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА КАЗКА

Були собі чоловік та жінка, мали вони цапа й барана. Були ті цап та баран великі приятелі — куди цап, туди й баран: цап на город, на капусту — і баран туди, цап у сад — і баран за ним.

— Ох, жінко, — каже чоловік, — продамо ми цих барана й цапа, а то за ними ні сад, ні город не вдержиться.

Цап та баран як теє зачули, одразу із двору майнули. Пошили собі одну торбу на двох та й пішли.

Ідуть та ідуть.

А посеред поля лежить вовча голова. От баран дужий, та несміливий, а цап сміливий, та не дужий.

— Бери, баране, голову, бо ти дужий!

— Ох, бери, ти, цапе, бо ти сміливий!

Узяли вдвох і вкинули в торбу.

Ідуть та ідуть, коли бачать — у полі горить вогонь.

— Ходімо й ми туди, там переночуємо, щоб нас вовки не з'їли!

Приходять туди, аж то три вовки кашу варять. Нічого робити. Вітаються:

— А здорові, молодці!

— Здорові! Здорові!... — зраділи вовки. — Ще каша не кипить — м'ясо буде з вас.

Ох, тут цап злякавсь, а баран уже давно переляканий стояв. Цап і надумавсь:

— А подай лишень, баране, оту вовчу голову!

Баран і несе.

— Та не цю, а подай більшу! — каже цап.

Баран знову цупить ту ж саму.

— Та подай ще більшу!

Тут уже вовки злякались; стали думати-гадати, як звідси втікати: «Бо це, — кажуть, — такі молодці, що з ними й голови збудешся, — бач, одну по одній вовчі голови тягають!»

Один вовк і починає:

— Славна, братці, компанія, і каша гарно кипить, та нічим долить, — піду я по воду.

Як пішов вовк по воду та й не повернувся: «Хай вам абищо з вашою компанією!» А другий став його дожидати, думати-гадати, як би й собі відтіля втекти:

— Е, вражий син: пішов та й сидить, нічим каші долить; ось візьму я ломаку та прижену його, як собаку!

Як побіг, так і той не вернувся. А третій сидів-сидів:

— Ось піду лишень я, та я їх прижену!

Як чкурнув, так і той рад, що втік. То тоді цап і каже до барана:

— Ох, нумо, брате, скоріше хапатись, щоб нам оцю кашу поїсти та з куреня забратись.

Поїли швиденько, та тільки їх і бачили.

А тим часом роздумався перший вовк:

— Е, чи не сором нам трьом та цапа й барана боятися! Ось ходімо, ми їх поїмо, вражих синів!

Прийшли, аж ті добре впоралися з кашею та десь позникали. Стали вовки думати-гадати, як би цапа та барана догнати.

Йшли, йшли і на одному дубі їх знайшли. Цап сміливіший, видрався аж на вершечок, а баран несміливий — то на нижчій гілці примостився.

Порадилися між собою вовки і вирішили поворожити, як їм барана і цапа добувати.

Ліг вовк догори ногами й почав ворожити. Баран на гілці сидить та дрижить! — не втримався, як упаде, та на вовка!

Цап — сміливий, не став роздумувати, як закричить:

— Подай мені ворожбита!

Вовки як схопилися, так аж пил по дорозі закурився.

А цап та баран пішли в поле, зробили собі курінь та й живуть там досі.

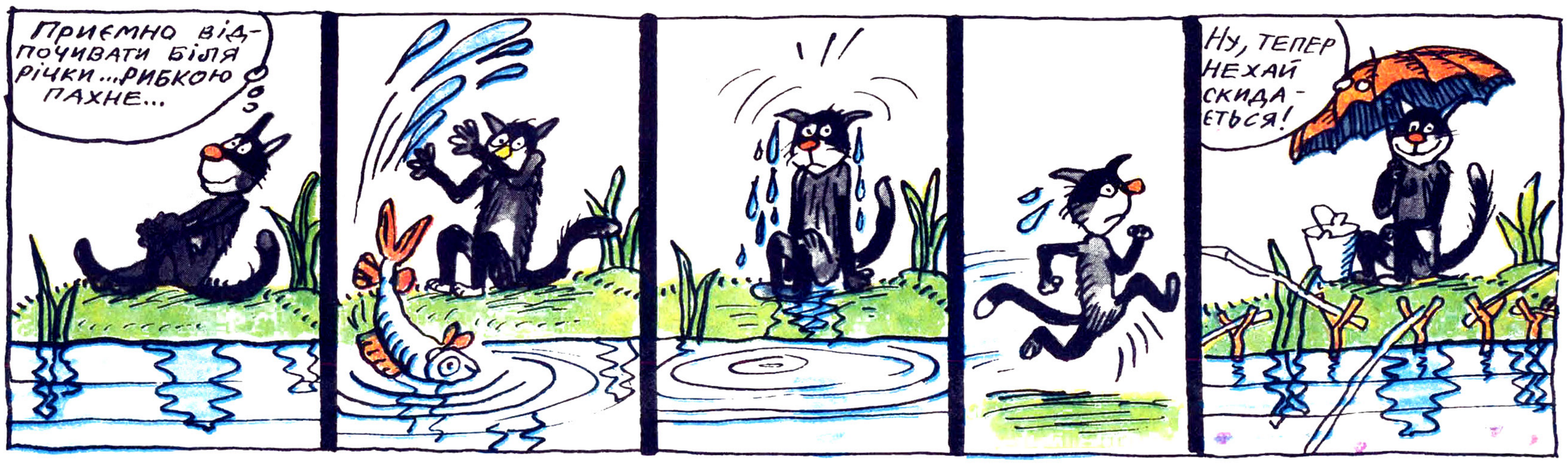

Народні усмішки

НОВИНА

— Чули, кумо?!
— Чула, як не чути! Все село говорить!
— Все село?
— Все, від старого до малого.
— А про що?
— Скажете, буду знати.

НЕ ПОМІТИВ

Приїхав у село з міста чоловік.
— Гарна теличка у вас, діду. А скільки ж їй років?
— Два.
— А по чому ж ви узнали?
— По рогах.
— Справді. А я й не помітив, що в неї два роги.

Повідомив Н. МИХАЙЛЮК.

с. Червона Мотовилівка на Київщині.

ГАРНА ЛИСТІВКА

Юнак вибирає художні листівки.
— Ось гарна листівка, — каже продавець, — з написом: «Найсердечніше вітання моїй єдиній!»
— Добре. Дайте десяток.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Сьогодні цілий день немає нашого директора! — каже один службовець другому.
— Захворів?
— Не він, а його водій.

Повідомив Л. РЕЗНИЦЬКИЙ.

м. Харків.

ТЕЖ ЛОГІКА

Якось обідньої пори з поля додому несподівано приїхала жінка. І до чоловіка:
— Неподобство! Порося голодне, а він у карти грає.
— Звідки ти знаєш, що воно голодне?
— Якби не голодне, то мовчало б, а так кричить.
— Ти на мене щодня кричиш, але це не значить, що ти голодна, — спокійно відповів чоловік.

ПОРАДА МАТЕРІ

— Порадьте, мамо, що мені робити? Я просто сама не знаю, кого із трьох вибрати. Один добре заробляє, другий — дуже розумний, а третій — чудово танцює.
— А той перший, — каже мати, — не міг би навчитися танцювати?

РОЗСУДИВ

Подружжя збирається у відпустку. Чоловік турбується, як бути з дітьми.
— Дітей віддамо мамі, — говорить дружина, — собаку і канарку — сусідці, а кішку — двірникові.
— Люба моя, якщо в квартирі стане так тихо, навіщо нам кудись їхати? Можна чудово відпочити і вдома.

Повідомив А. ПОГОРОДНИЙ.

м. Авдіївка Донецької області.

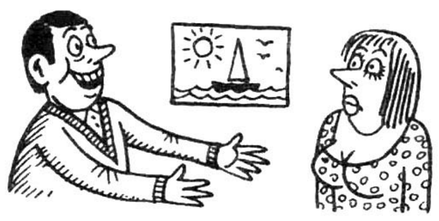

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...кахляні печі, які виробляє та продає населенню Городоцька ремонтно-будівельна дільниця № 9 (Львівська область) гріють і без дров. Принаймні, так вважає житель села Бірче В. Ф. Сітар. Придбавши одразу аж чотири печі, він уже чи не півроку бігає до рембуддільниці і впрохує її майстрів їх встановити. І набігався за цей час так, що йому вже і без тих печей жарко.

...для власників телефонів селища Чупахівки, що на Сумщині, при Охтирському райвузлі зв'язку створено курси сигнальників. Як заявив керівник цих курсів В. Г. Батюк — він же, до речі, і начальник райвузла зв'язку,— створено їх для того, щоб навчити радгоспних абонентів, телефони яких не працюють, обмінюватися необхідною інформацією за допомогою прапорців.

...жителька міста Дружківки Донецької області Т. П. Сухіна мріє про одне, аби на її вулиці Волгоградській, № 52 ніколи не заходило сонце. А мріє вона про це після того, як здала до годинникової майстерні № 1 свої годинники «Маяк» та «Восток». Їх там усе ніяк не можуть якісно полагодити. Отож і доводиться цій замовниці визначати час поки що тільки за сонцем.

Мал. В. САХАЛТУЄВА.

— Доню, що ти робиш? А раптом знову воду відключать!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Енергійним чоловіком був голова колгоспу імені Жовтневої революції, що на Кіровоградщині, Д. Л. Каричківський. Ох і енергійним! От тільки всю свою невичерпну енергію спрямовував він чомусь тільки на одне. А саме — на зловживання службовим становищем, на розбазарювання поголів'я худоби, на приписки.

А це, звичайно, аж ніяк не могло сподобатися людям чесним. Отож взяли колгоспники та й написали про все це до Перця.

Як повідомив редакції голова Новоархангельського комітету народного контролю М. Т. Шишка, факти, викладені в листі колгоспників, підтвердилися. Нині Д. Л. Каричківського з посади голови правління звільнено. Проти нього порушена кримінальна справа.

РУКА

«Нема руки — вважай, каліка!» —
Перед знайомим Савка хника.
Страшна біда спіткала Савку:
Турнули «руку свою» з главку.

БУДНІ ОБІЦЯЛЬНИКА

Гори відписок шле зі словами:
«Не за горами...
Не за горами...»

Микола БІЛОКОПИТОВ.

Друже Перче!

У мене є пропозиція: нехай Міністерство побутового обслуговування подбає про те, щоб деякі побуткомбінати могли зараховувати у штат фокусників. Я недавно бачила один фокус по телевізору: наче ж нічого в руках артиста не було, а потім з'явилися найрізноманітніші речі.

До чого це я веду? У січні минулого року здала у сільський комплексний приймальний пункт майже нові імпортні чобітки вартістю 96 карбованців. Щоб поставили так звану танкетку. Чобітки десь поділися. Цілий рік ходила до директора Доманівського побуткомбінату Ж. П. Мальцевої, аж поки вона не запропонувала мені компенсацію — 28 карбованців з копійками. Бо саме в таку суму, виявляється, оцінили мої чобітки. За ці гроші, сам розумієш, путнього взуття не купиш.

А був би у штаті комбінату фокусник, узяв би він видану мені квитанцію № 151490, дмухнув би на неї, і вона перетворилася б на чобітки. І конфлікт було б вичерпано.

Якщо ж із фокусником не вигорить, то нехай хоч міністерство подбає, щоб побутовики далекими від обслуговування фокусами не займалися.

Л. ОНИЩАК.

с. Суха Балка
Доманівського району
Миколаївської області.

Купив я минулого року електробритву «Харків 15М» за номером 0384. Після трьох місяців спілкування ми зрозуміли, що не підходимо одне одному. Напевне, не сподобалась їй моя щетина. Ну, а мені — її мовчання. А коли так, думаю, то відішлю я тебе, голубонько, туди, де ти народилася, — на харківський завод, хай тебе там гарантійно відремонтують.

І що ж: відремонтували. Тепер уже, правда, не мовчить. Диркає. Але коли зустрічають знайомі, то дивуються: «Ви що ж, Павле Івановичу, бороду відпускаєте?»

А я тепер уже не знаю, що й діяти. Відіслати харків'янам їхню халтуру вдруге? А раптом вона після повторного ремонту, замість того, щоб брити, — реготати з мене почне?!

П. ЮХИМЕНКО.

м. Миргород
на Полтавщині.

Нещодавно придбав я консервовідкривач КВ-100 Дарницького дослідно-експериментального заводу Держагропрому УРСР. Непоганий, мушу сказати, відкривач. Надійний. І, можливо б, ніколи я тобі про нього не писав, якби не додавалася до цього звичайного консервного ключа довга, як вовча пісня, інструкція з експлуатації.

Бачив би ти, скільки паперу пішло на неї! Ціле простирадло, а не інструкція. Можна подумати, що в ній розповідається про устрій не елементарного побутового приладу, а, щонайменше, електронного комп'ютера. Пишеться тут і про підготовку консервного ключа до роботи, і про його конструкцію, і про комплект поставки, і про те, що зберігати консервовідкривач треба подалі від тих речей, які викликають корозію... Словом, спасибі авторові цієї мудрої інструкції, що застеріг він мене, а то я, грішним ділом, уже думав той консервний ключ зберігати у воді, що активно сприяє корозії...

А дві сторінки тієї всеохоплюючої інструкції взагалі чисті...

Дорогий, Перче, ти багато пишеш про економію паперу. І тому, щоб даремно його не витрачати, на цьому я і закінчую свою розповідь про дарницьких марнотратників.

В. СНІТКО.

м. Бровари
Київської області.

Вінегрет з перцем

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

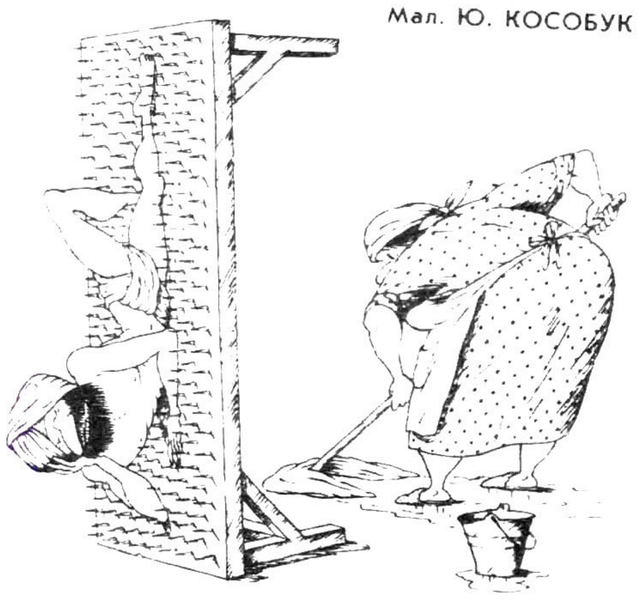

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

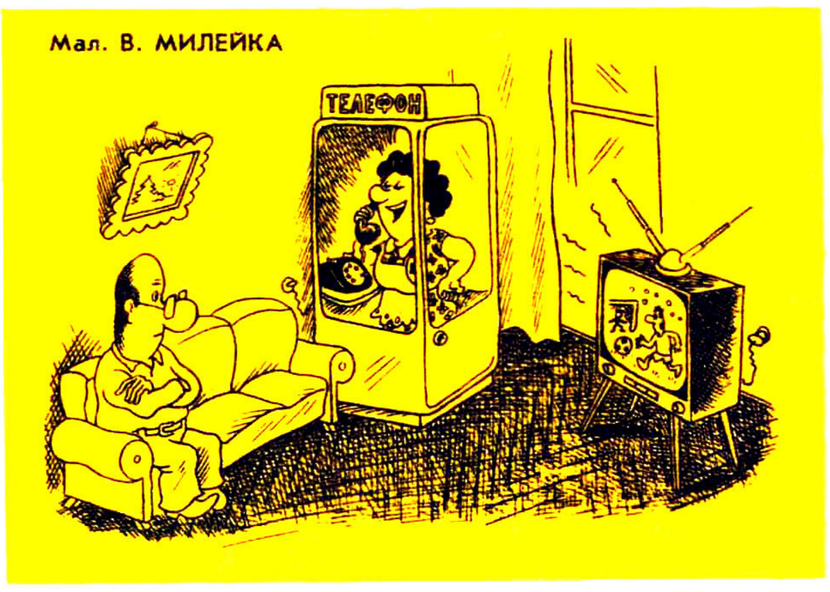

Не заважаючи одне одному.

Мал. В. ПАНИЧА

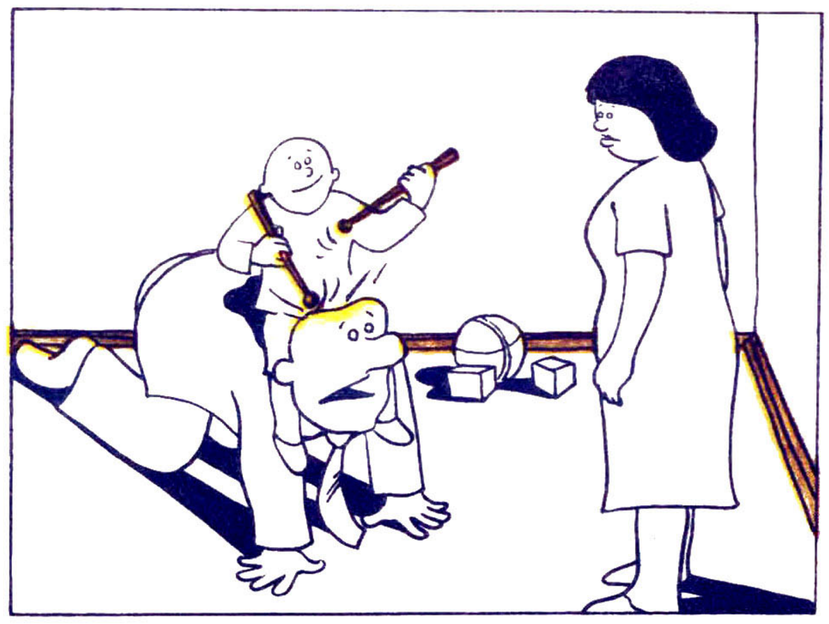

— Так що, може, усе-таки купимо дитині барабан!

Мал. А. КОНОНЕНКА

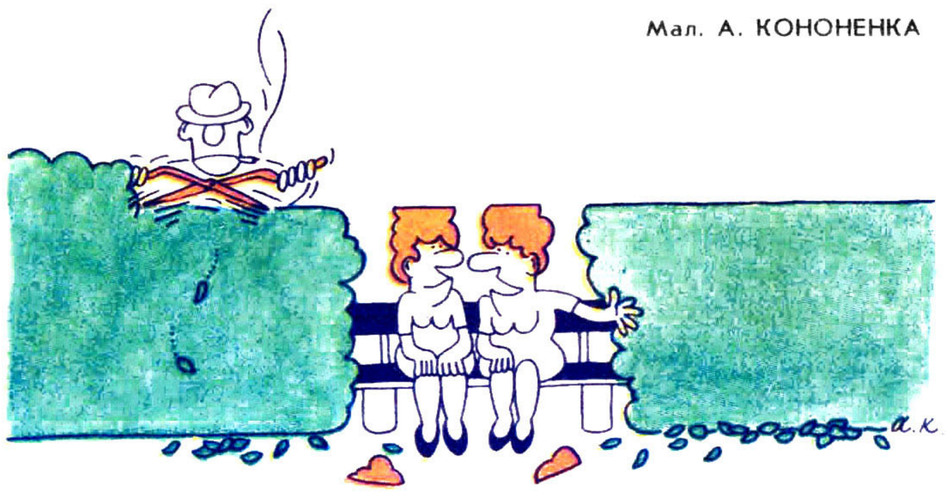

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

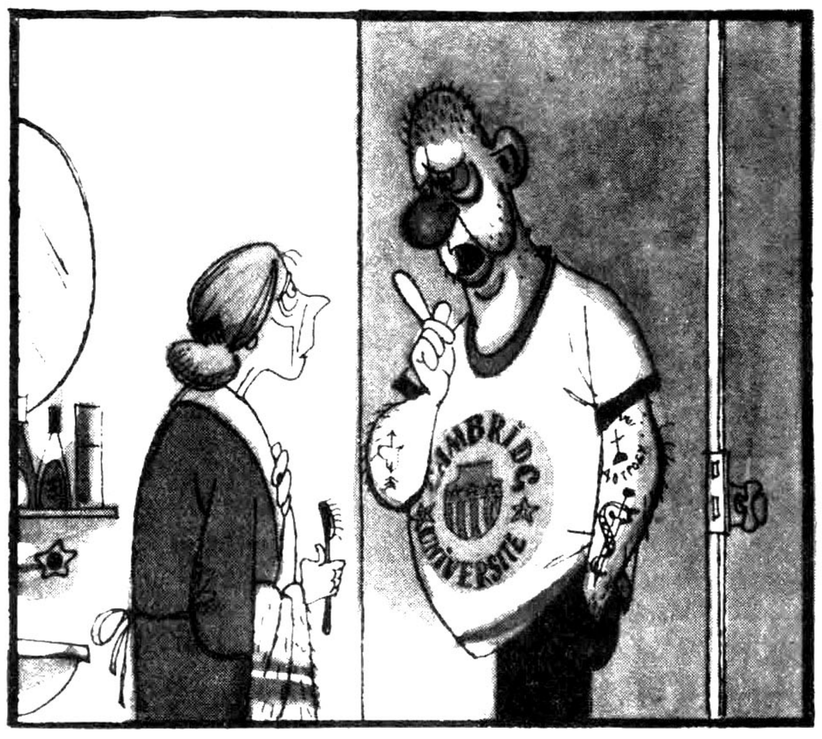

— Петрівно, не ганьбіть мене перед сусідами: одеколон ваш, може, я і випив, а мила не їв!..

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Майже чотири місяці мовчали телефони у селі Ломаки (Полтавщина), про що жителі села написали листа Перцеві. Лист було надруковано у № 6 журналу.

Начальник Лубенського райвузла зв'язку Н. Г. Лебединець повідомив редакції, що виступ Перця обговорено на зборах адміністрації та інженерно-технічних працівників вузла зв'язку. Тепер телефонний зв'язок відновлено.

◆ Про те, що до села Тулушки (Сумська обл.) газ у балонах завозять з перебоями, писалося у листі, що надійшов до Перця.

Голова Конотопського райвиконкому В. І. Лепа повідомив редакції, що нині усі, хто користується газобалонними установками, газом забезпечені. Місцевий радгосп «Конотопський» виділив спеціальну автомашину для завезення газових балонів населенню.

◆ В одному з листів, що надійшов до редакції, писалося про те, що у радгоспі «Маяк» (Ровенський район) недбало ставляться до зберігання сільськогосподарської техніки та мінеральних добрив.

На цей лист Перець одержав відповідь Ровенського обласного комітету народного контролю, в якій вказується, що факти при перевірці підтвердились. За допущену безгосподарність головному інженеру радгоспу Веремею І. В. оголошено догану. На нього також зроблено грошове нарахування у розмірі місячного посадового окладу. Догану оголошено також головному агроному радгоспу Кінзерському Б. І.

◆ Хліб, що його випікав Новобузький (Миколаївщина) хлібозавод, був низької якості, в ньому навіть траплялися сторонні предмети. Лист про це разом із шматком такого хліба надійшов до редакції.

Після втручання в цю справу Перця секретар Новобузького райкому Компартії України В. Котков повідомив, що лист обговорено на партійних зборах райспоживспілки та зборах колективу хлібозаводу. Винних притягнуто до відповідальності: майстрам Єгоренковій Л. С., Камишній С. Г., Жиленко М. Н. оголошено догани та позбавлено квартальної премії.

◆ Працівники нашого магазину систематично порушують розпорядок робочого дня: коли хочуть — закривають, коли заманеться — роблять перерву, — писали у своєму листі до Перця жителі селища Жданове, що на Дніпропетровщині.

Як повідомив редакції голова Солонянського райвиконкому Г. А. Оришака, вказані у листі факти відповідають дійсності. За порушення розпорядку дня та трудової дисципліни продавці Гнедаш і Шевченко позбавлені квартальної премії. За роботою магазина встановлено контроль.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

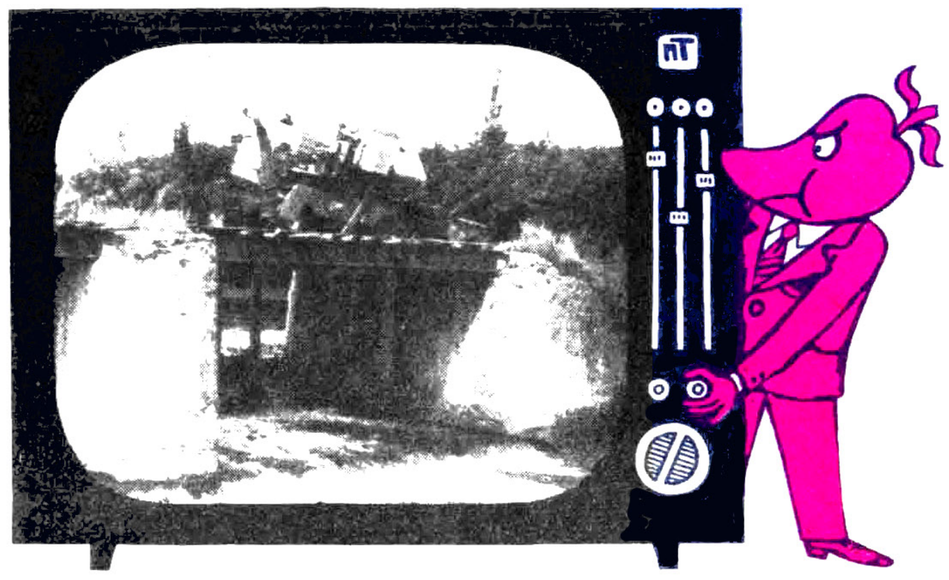

Добридень, шановні телеглядачі!

На ваших екранах — епізод з битви за врожай у Новоархангельському районі на Кіровоградщині. Зернозбиральний комбайн прямо з лінійки готовності рвонув на визначений плацдарм і спробував з ходу форсувати місток через річку Ятрань. Це йому, самі бачите, не вдалося.

Оскільки, як нам стало відомо, розмови про ремонт мосту ведуться не один рік, а віз, тобто комбайн, і досі там, чи не доцільніше було б у Новоархангельському районі усю сільгосптехніку переробити на амфібії або додавати до неї плаваючі засоби? На цьому — до побачення!

До наступного телебачення!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

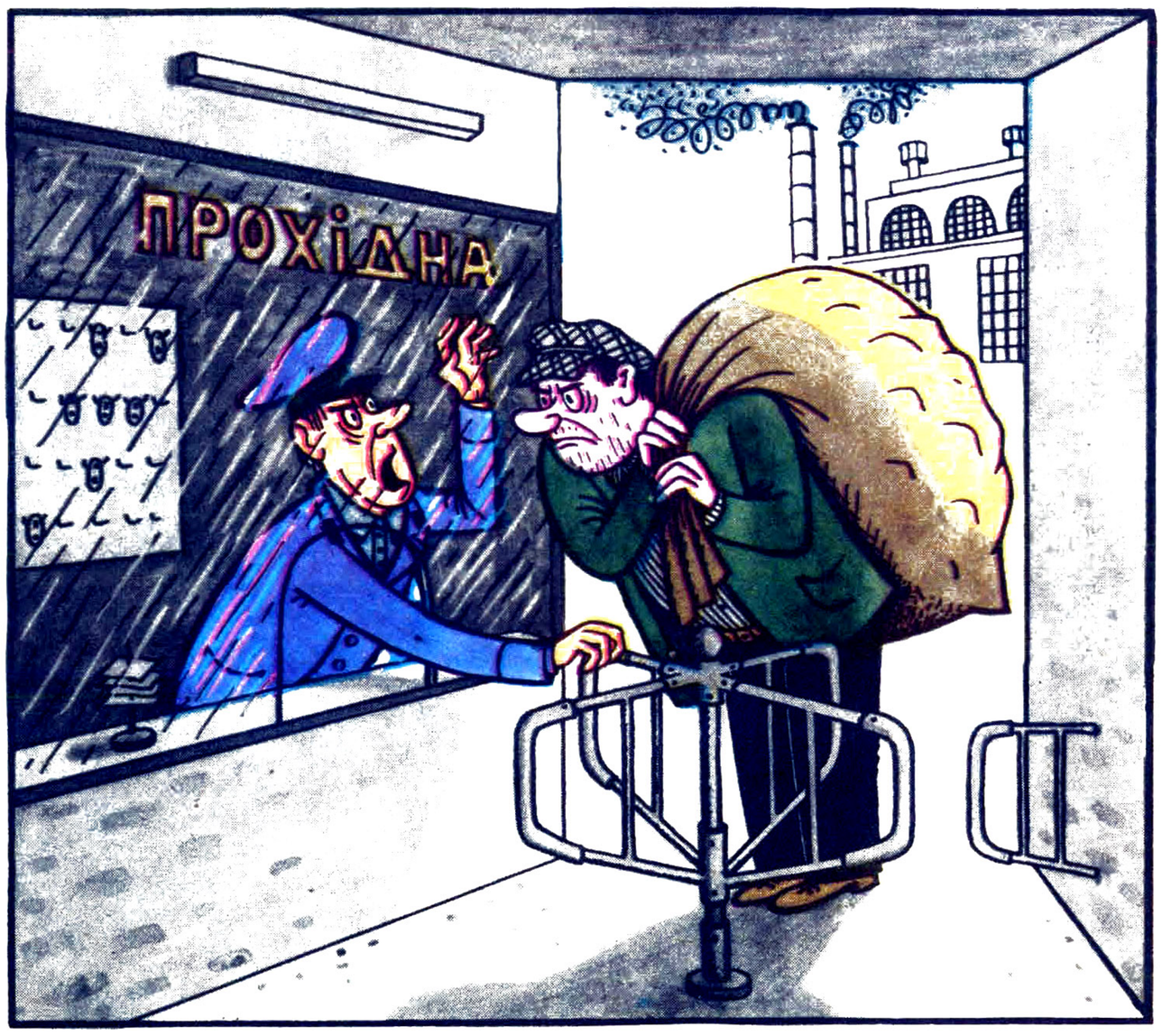

— Ти ба, зовсім знахабнів! Тобі що — мало дірок у паркані?

Теми до номера підготували: А. Василенко, В. Бондаренко, Г. Сучелев, Л. Телятников, С. Вєткін, Р. Друкман та А. Помазков.

«Характеристика — представлення на водія для відзначення за пробіг 350 і більше тисяч км без капітального ремонту і заміни основних агрегатів».

(З характеристики).

Надіслав **М. ВАХОЦЬКИЙ.**

«АКТ

Мы ниже подписавшие

1. Мастер мех цеха
2. Рабочая Бойко А. Ф.
3. Сварщик Бакуш Ю. И.

составили настоящий акт в том что в мае м-це люди участвующие в резке рельсов пришли в негодность, 20 пар рукавиц».

Надіслав **В. МОЛОЗОВЕНКО.**

«ОГОЛОШЕННЯ!

25 травня в 11 год. в районі р. Турія буде проводитися розподіл сіножаті для кролеководів і нутриєводів. Перевага тим, хто здав живі кролі і нутрії. З собою мати членський квиток і два кілочки».

Надіслав **М. СОЛОМОНЧУК.**

«Хто хоче навчитись плавати раніше, ніж ходити, повинен з'явитись у басейн до десятої години ранку».

(З об'яви на дверях плавального басейну).

«Діти до п'яти років у цирк повинні входити на руках».

(З об'яви).

Надіслав **А. СУПРУН.**

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 14 (1224) (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.06.86. Підписано до друку 08.07.86. БФ 10858. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2345400 прим. Зам. 03103.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1986 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393 Ціна номера 30 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

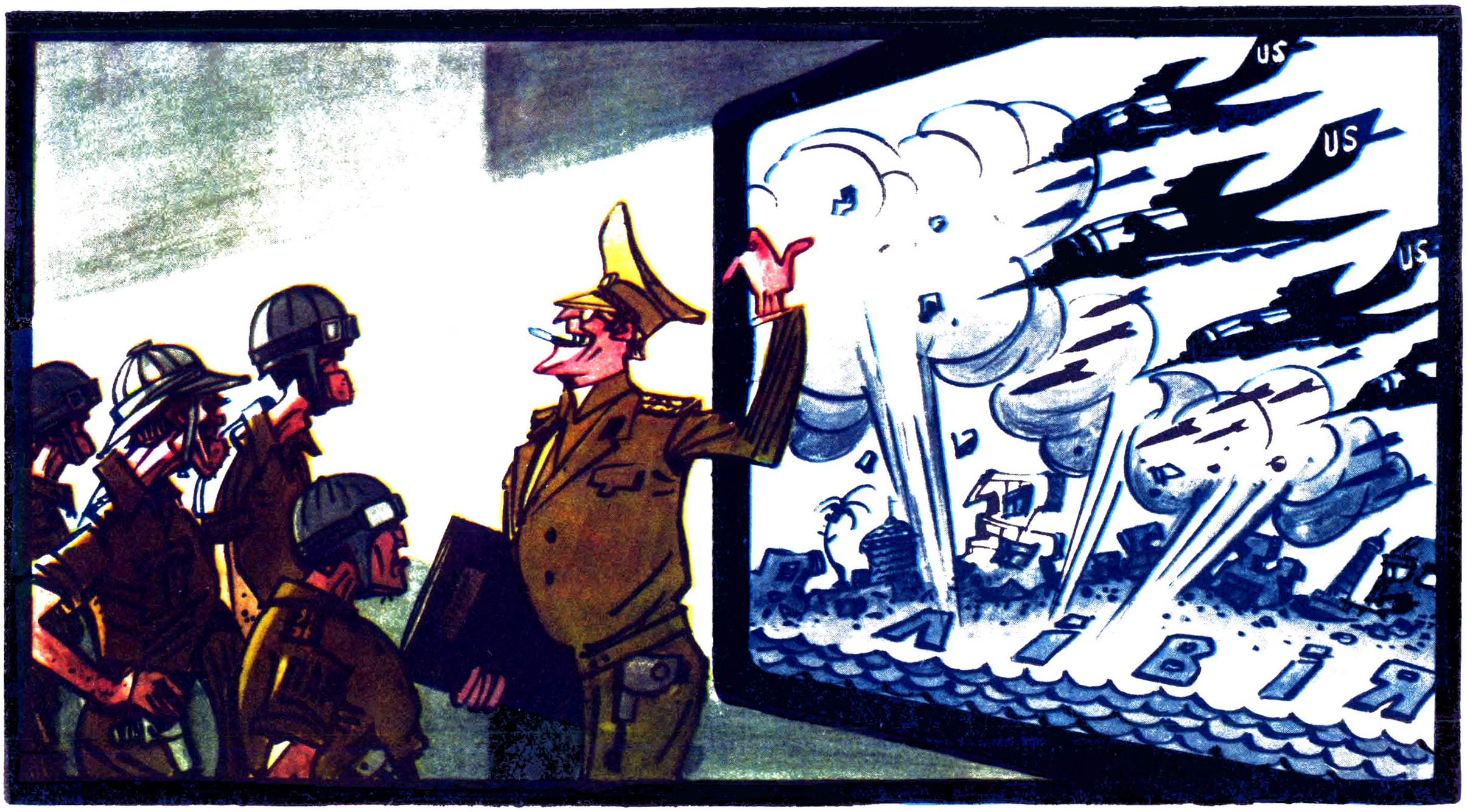

АМЕРИКАНСЬКИЙ УРОК...

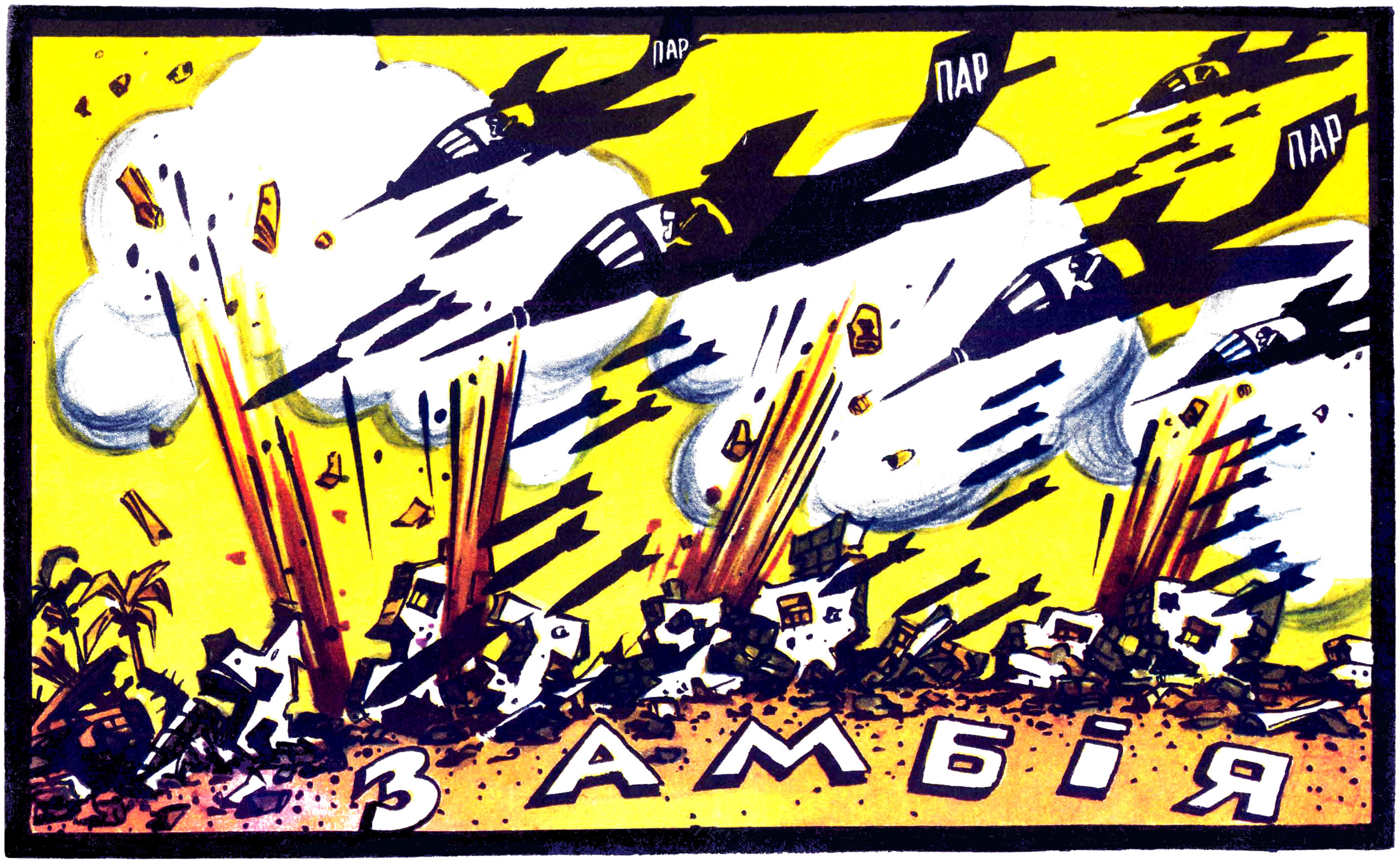

...І ЙОГО ПОВТОРЕННЯ.